

Патриша Ричардс

БИБЛИОТЕКА

АМУР

ПРОТЕГНИ РЪЦЕ КЪМ ЗВЕЗДИТЕ

ПАТРИША РИЧАРДС ПРОТЕГНИ РЪЦЕ КЪМ ЗВЕЗДИТЕ

Превод: Искра Христатијева

chitanka.info

Франси — топмодел — е доволна от работата си, на която се е отдала изцяло. Ала когато неочаквано ѝ се налага да се раздели с любимата професия, тя има само един изход — да приеме предложението за участие във филм. Но дали Кит, с когото се е запознала на благотворителен бал, няма да окаже огромно влияние върху съдбата ѝ...

1.

— Още хиляда.

Гласът на непознатия прозвуча ясно и отчетливо, очевидно за да изрази недвусмислените му намерения пред тези двеста-триста души, насядали на позлатени столчета. В същото време бе достатъчно силен, за да достигне до водещия аукциона, застанал на подиума до Франси.

Когато го чу, несъзнателно младата жена се стресна и усети как тръпки пробягват по гърба ѝ. Може би защото през последните десет минути безуспешно се бе опитвала да откъсне мислите си от осветения със свещи павилион, където бе сервиран студеният бюфет.

Беше гладна; през целия изморителен ден бе хапнала набързо само един сандвич. Сега копнееше за салати и съомга, ягоди и сметана.

На лейди Вейл бе хрумнала идеята да съчетае своя годишен благотворителен бал с модно ревю. Планът ѝ бе подет с такъв ентузиазъм от женския комитет, че тя дори се осмели да помоли дизайнера на дрехите да предостави някои от моделите си за аукцион. Като всички останали той установи, че е невъзможно да ѝ откаже.

Идеята се оказа добра, тъй като вече бяха събрали няколко хиляди лири, което беше почти двойно повече от миналогодишните приходи. Поради тази причина Франси трябваше да се появи отново във вечерната рокля, която бе показала по-рано.

Младата жена не беше особено въодушевена, когато разбра за ролята, отредена ѝ във вечерното забавление. Едно е да минаваш по подиума с гъвкава походка — в края на краищата през целия си живот Франси бе правила точно това, — но съвсем друго да стоиш там с усмивка на лицето, за която си сигурна, че става все по-измъчена и побезжизнена с всяка изминала минута, докато напрежението сред наддаващите расте. Тя реши, че вече знае как са се чувствали робините, продавани на пазара, и това въобще не ѝ хареса. Но никой, който я погледнеше, не би могъл да предположи за какво мисли. За присъстващите сякаш бе оживяла от страниците на книга с вълшебни приказки, облечена в атлазена рокля с цвят на слонова кост, деколтето,

на която бе украсено с напъпили рози, същите цветя обсипваха стегнатия ѝ корсаж. Косата ѝ изглеждаше още по-руса под светлината на прожекторите. Тъй като Франси беше достатъчно добра професионалистка, страничният наблюдател едва ли би предположил, че стойката ѝ се дължеше по-скоро на необходимостта да крепи диадемата на главата си, отколкото на царствената поза, подхождаща на роклята ѝ. Вратът я болеше от усилието, а мускулите на лицето ѝ бяха застинали в усмивка, но още по-лошо бе, че стомахът ѝ започваше да негодува от начина, по който го беше пренебрегвала през целия ден.

Но притежателят на гласа, който предизвика тръпките по гърба на Франси, я беше уловил да мечтае. Тя беше професионалистка, а професионалистите не мечтаеха.

Естествено предложението на непознатия предизвика вълна от предположения в залата, но може би имаше някаква грешка? Никой не наддаваше с повече от двеста лири, дори и най-богатите, а в залата имаше доста хора от тези среди.

„Знае ли какво прави този непознат участник, който толкова драматично е хвърлил ръкавицата?“ — запита се Франси, като го чу да наддава още веднъж. Но гласът му бе уверен, със съвсем лека нотка на нетърпение, като на човек, който е решил какво иска и ще направи всичко, за да го постигне възможно най-бързо.

Не можеше да го различи в морето от хора пред себе си, но който и да бе той, беше успял да привлече вниманието на всички. Присъстващите, облечени във вечерно облекло, любопитно се озъртаха, опитвайки се да открият човека, превърнал това наддаване в гвоздеа на вечерта. Коприна и тафта шумоляха, бижута проблясваха, отразени от кристалните полилеи; дори и лейди Вейл не можа да устои на обзелото я любопитство. Смарагдите ѝ хвърлиха зелени отблясъци, когато се извърна, опитвайки се да открие човека, така заинтригувал всички.

— Още сто.

Всички мечти за вечеря се изпариха от главата на Франси. Първият участник продължаваше борбата, отказвайки да се предаде толкова лесно. „Какво ли ще направи сега мистър Непознатият?“ — запита се тя.

— Още хиляда — чу се невъзмутимият му отговор.

— Още сто.

— Седем хиляди и петстотин лири — обяви водещият, удряйки с чукчето си.

— И още петстотин.

Осем хиляди лири! Дори в света на Франси осем хиляди лири бяха много пари за атлазена рокля, дори тя да бе обект на благотворителността на лейди Вейл. Младата жена предположи, че тази рокля, която бе станала причина за такава упорита борба, ще бъде положена като трофей в краката на някоя девойка от присъстващите в залата, която ще я облече един-два пъти на някой и друг бал, след което ще я захвърли. От друга страна, ако раменете се покрият, а ръкавите се преправят, би се получила, прекрасна сватбена рокля. Да, може би за това бе предназначена. „Надявам се, която и да я получи, да бъде щастлива с нея“ — помисли си тя.

— Продадено за осем хиляди лири.

Ударът с чукчето беше много силен. Из залата се разнесоха аплодисменти.

Франси наблюдаваше как към подиума се приближава някакъв висок и тъмнокос мъж. „Това би трябвало да е този безразсъден човек“ — си каза тя, като го видя да си проправя път сред поздравления и завистливи потупвания. С един скок непознатият се озова пред нея. Светлините хвърляха отблясъци в тъмните му коси. След кратка пауза, докато пишеше и връчваше чека си, той се изправи лице в лице с нея. Оглеждаше я така, сякаш току-що я бе купил заедно с роклята. Франси срещна погледа му, учудена, че някой мъж би могъл да я гледа така. Очите му бяха пълни с обожание, със следи от смях в сините им дълбини, сякаш това бе шега, която само те двамата споделяха. За да избегне неловкото положение, тя направи дълбок реверанс, като с едната си ръка придържаше диадемата си, и се поклони с престорено смирение.

Не успя да прикрие възмущението си, когато чернокосият мъж протегна загорелите си ръце и я притегли в обятията си. Аплодисментите в залата станаха оглушителни, щом устните му докоснаха нейните в целувка, в която нямаше нищо престорено.

— Все пак навярно си го срещала някъде?

Франси поклати глава в отговор на въпроса. Лейди Вейл бе настояла да се поставят огледала в гримьорната на звездите и под силната светлина на голите крушки прочете недоверие в погледа на Джаки. Приведе се към огледалото, за да изтрие остатъците от грима по лицето си, и изрече:

— Честна дума, не съм го виждала никога през живота си.

— Франси, разбирам, че си разгневена. — Джаки я наблюдаваше учудено. Кафявите ѝ очи проблясваха под тъмния тежък бретон. — Не ми кавай, че този непознат мъж успя да смути недостъпната мис Уилсън?

Франси впери поглед в нея и бавно изрече:

— Слушай ме внимателно. Изобщо не съм разгневена!

— Е, там горе на сцената изглеждаше така, сякаш ти идваше да го удушиш. Учудвам се, че този тип още не е мъртъв.

— А ти не би ли се ядосала, ако някой непознат постъпи така с теб?

Пръстите ѝ стиснаха по-здраво памучето, с което сваляше грима си.

— Но поне диадемата ми не падна — утеши се тя.

Вътрешно се гневеше на себе си, спомняйки си как устните му, топли и настоятелни, я бяха заварили неподготвена.

Наведе се, вдигна от земята изпуснатото памуче и яростно го захвърли в кош, облекчена, че с действието си прикрива руменината, обляла шията и страните ѝ.

Нямаше намерение да казва на Джаки, че в един миг несъзнателно бе отвърнала на целувката, запленена от страстта на непознатия, но веднага след това се беше осъзнала и бе побързала да се отдръпне.

— Не — гласът на приятелката ѝ беше замечтан. — Не бих имала нищо против, ако някой така привлекателен като него, ме целуне.

— Е, ние двете коренно се различаваме — отбеляза Франси безцеремонно, сетне продължи: — Онзи знаеше, че не мога да направя нищо, не и пред толкова много хора. Но ако го срещна някога отново... — гласът замря, сякаш вече обмисляше отмъщението си.

Бе благодарна, че самообладанието ѝ се възвръща. Протегна се, взе синьото шишенце с лосиона и навлажни памучето. Под силната

светлина лицето ѝ, изчистено от крема и грима, изглеждаше много по-младо.

— Какво ли ще каже приятелят ти по въпроса?

— Тони? Той не е тук тази вечер — гласът ѝ заглъхна, когато наведе глава и започна да се реши. С облекчение почувства как с всяко движение лакът пада от косата ѝ.

— Не е тук? — Джаки повдигна вежди. — Но нали той те убеди да участваш, при това безплатно. Това е истинско безобразие, Франси.

Въпреки че не го показва пред приятелката си, тя се съгласи с нея. Не искаше да участва в това ревю, но Тони познаваше лейди Вейл от дълго време и бе обещал на възрастната дама, че ще ѝ осигури присъствието на Франси. Той винаги успяваше да постигне своето.

„Но този път, няма да му простя — тържествено си обеща младата жена, когато получи телеграмата му, с която съобщаваше, че ще отсъства тази вечер. — Няма да се предам лесно, ще ми платиш за това, Тони Фрийленд! — закани се тя през стиснати зъби. — Хич не ме интересува, че извинението ти с новия филм звучи правдоподобно.“ Отметна назад косата си и видя, че Джаки все още е ядосана на Тони и неговите своеволия.

— Не бих позволила на когото и да било от гаджетата ми да се държи така — заяви приятелката ѝ, завършвайки тирадата си за мъжете изобщо и за Тони в частност.

— Той не ми е гадже. — Франси искаше да покаже, че няма място за спорове.

— Глупости! — отвърна Джаки. — Откакто се познавате, непрекъснато те води в най-изискани заведения. Хайде, Франси, признай си, че правиш с него каквото си искаш. На твоето място бих се чувствала поласкана — да ме ухажва истински филмов продуцент. Та Тони би могъл да те направи и филмова звезда! — Тя ококори очи, докато обмисляше идеята. Изведнъж ѝ хрумна друга мисъл, засмя се и продължи: — Надявам се, че никой няма да му каже за твоя непознат обожател. Бих направила всичко, за да разбера кой е той. Доста е загадъчен, нали?

— Дойде от задната част на залата. Седеше с Ферди Вейл и с приятелите му. Сигурно е някой от тяхната компания, безсъмнено те са дошли да аплодират сестрите и приятелките си на ревюто. Забелязах ги по-рано.

Бе сигурна, че нейният мистериозен обожател е един от тях. Можеше да си представи съвсем точно що за човек е. Богат, от аристократично семейство, и може би работещ в Сити, очаквайки да наследи семейните имоти; докато това стане, се държи така, сякаш светът му принадлежи.

Джаки ровеше в чантата си, използвайки момента, че Франси се е замислила. Бързо извади пакет цигари, — ако успее да запали една, преди приятелката ѝ да забележи... Но тя строго я погледна и изрече:

— Джаки, нали обеща...

— Това е първата за днес, честна дума — усмихна се Джаки и щракна златната си запалка.

Ревюто беше приключило и гримьорната бе празна, с изключение на двете приятелки. Някъде далече свиреше оркестър. Останалите манекени и гримьорите им бяха отишли да танцуват на бала и след това да похапнат съомга и студено говеждо, раци и салата, ягоди и сладолед. Франси бе съблякла великолепната атлазена рокля и седеше по бяла хавлия...

— Слава богу, че всичко свърши. Дали така ми се струва, или наистина тези благотворителни балове стават все по-отегчителни? — Тя се приведе и разгледа лицето си под ярката светлина; сетне постави пръсти под сините си очи. — Погледни — тъмни кръгове! Агентът ми би казал, че са от твърде многото тежки ноци, но не е от тях, а от възрастта.

— Възрастта! — възмутено я прекъсна Джаки.

— Да — продължи тя тъжните си размишления. — Ето и бръчки.

— Бръчки! Не забелязвам дори една!

— За съжаление фотоапаратът е безмилостен. А по лицата на по-младите нашумели модели няма и следа от бръчки. Направо ме карат да се чувствам на сто години. Някои от тях са едва на петнайсет!

— Е, и ние бяхме осемнайсетгодишни, когато започнахме — отбеляза приятелката ѝ.

— Да, но тогава беше различно. Нямахме такава конкуренция и беше по-лесно. Ще дойде време, когато ще станем твърде стари, за да продължим. — Въодушевлението, което изпитваше по-рано, се бе изпарило и тя се почувства престаряла.

— Винаги сме знаели, че това не може да продължи вечно. А ти донякъде си осигурена — имаш Тони, на когото можеш да разчиташ.

Късметлийка си.

„Дали долових завист в гласа на Джаки — зачуди се Франси, — нотка, която не бях забелязала преди?“ Но очите на другата манекенка бяха невинни като на дете, когато срещнаха погледа ѝ в огледалото.

— Джаки — решително поде тя, — не възнамерявам да разчитам, както се изрази ти, на никой мъж. Досега съм се справяла сама и смятам да продължа и занапред. А що се отнася до Тони, понякога се питам как въобще се случи всичко. Около един филмов продуцент винаги има хиляди момичета, готови да му се хвърлят на шията, така че защо избра точно мен?

— Може би защото си единствената, която не му се хвърли на шията — заяви категорично приятелката ѝ, въпреки че според нея Франси постъпваше глупаво, като не използваше Тони. Бе отказала да приеме огърлицата от аквамарини, която той се опита да ѝ подари. Бижуто беше много красиво, със златен филигран бяха обковани сините камъни, чийто цвят бе точно като очите на Франси; Джаки би дала мило и драго да го притежава. Не можеше да повярва, че въпреки съветите ѝ приятелката ѝ я върна. Това не спря обожателя ѝ, въпреки че сега се задоволяваше да ѝ подарява само цветя, но от най-скъпите. Тази вечер орхидеите му, които очевидно идваха чак от Сингапур, вече я очакваха на масата в гримьорната. Ала Франси не изглеждаше особено ентусиазирана. Джаки я мислеше за луда да се отнася така с Тони и се питаше защо ли го прави.

Не знаеше, че и приятелката ѝ често си задава същия въпрос. Но всеки път стигаше до едни и същи отговор: ако веднъж започне да приема подаръци от Тони, това би повлияло на независимостта ѝ, а тя нямаше намерение да го допусне. Продуцентът и така беше успял да навлезе в живота ѝ, а Франси ценеше съветите му и му позволяваше да организира екскурзии или забавления. И ако той бе мъжът, по когото понякога въздишаше в тъмнината на нощта, то с идването на деня, тези сънища изчезваха. Тя се върна към действителността, докато прибираще дългата си коса на конска опашка. Обикновено я носеше сплетена на дебела плитка, с изключение на тази вечер, когато фризьорът, когото лейди Вейл бе ангажирала за ревюто, ѝ бе направил сложна прическа. Но сега вече нямаше кой да я гледа — ревюто бе свършило.

Докато си обуваше джинсите, срещна изненадания поглед на Джаки.

— Няма ли да останеш за танците? — Нахлузи през главата си черна вечерна рокля. Хубавата ѝ тъмна коса се разпиля върху раменете ѝ и тя оправи тънките блестящи презрамки. Роклята бе прилепнала, с обемна пола, скроена по верев, подчертаваща стегнатата фигура на Джаки и кожата ѝ с цвят на праскова.

Нямаше нищо общо с пастелните цветове на тафтата и коприната, които преобладаваха в залата и Франси можеше да се обзаложи, че приятелката ѝ ще привлече вниманието на всички мъже в залата.

— Не. — Франси се бореше с ципа. Не беше ли качила някой килограм през последните дни? Ще трябва да се премери на кантара. — Отивам си къщи. Не бих рискувала да срещна отново онзи нахалник. Един път ми е достатъчно. Казах на лейди Вейл, че си тръгвам.

Тя навлече дебел пуловер — беше ранна пролет и нощите все още бяха студени — и сетне продължи:

— По това време няма много движение, така че бях могла да стигна до Лондон за два часа.

— Карай внимателно — предупреди я Джаки, докато червеше плътните си устни.

Франси взе малкия си куфар и метна през рамо тежката чанта с гримове и другите принадлежности, необходими за професията ѝ.

— Довиждане, Джаки. Приятно прекарване.

— Довиждане.

Младата жена въздъхна с облекчение, след като тихичко слезе по големите каменни стълби към вътрешния двор.

Никой не бе забелязал бягството ѝ. Дори шофьорите не се виждаха наоколо. Вероятно вечеряха в големите кухни, така че ягуарите и бентлитата стояха самотни.

Тя твърдо отхвърли всяка мисъл за храна. Вечерята би била твърде висока цена за риска да срещне отново тези сини очи, които сякаш проникваха в душата ѝ и я караха да забрави всичко.

Както предполагаше, нощта бе студена и пълната луна надничаше над облаците. Малката ѝ кола се губеше сред редиците

люксови лимузини, но все пак имаше достатъчно място да даде на заден ход и да се измъкне.

— Мис Уилсън?

Ръката на Франси замръзна върху дръжката на вратата. Мъжкият глас ѝ бе познат — въпреки че го беше чула само веднъж, не можеше да го сбърка.

Обърна се по посоката, от която идваха стъпките му, и въздъхна тихо, като го видя да бърза към нея откъм тъмните сенки.

— Да? — попита рязко, с леден тон.

— Дойдох да се извиня. — Той се изправи пред нея с половин глава по-висок, а косата му изглеждаше още по-черна на лунната светлина.

Тя повдигна въпросително вежди, като съзнателно не му помагаше.

— Да — продължи непознатият. — Пред вас стои човек, изпълнен с разкаяние, който от дъното на душата си се надява, че ще му простите.

„Не изглежда ни най-малко разкаян“ — помисли си Франси, въпреки че ѝ бе трудно да види лицето му на слабата светлина.

— Е, вече се извинихте — каза тя неучтиво, като му обърна гръб и сложи багажа в колата си.

— А вие простихте ли ми?

— Вижте, мистър...?

— Кит, Кит Ренсъм.

— Вижте, мистър Ренсъм, онова, което се случи на сцената, бе част от рисковете, които носи професията на манекена. Много мъже, явно вие също, смятат, че могат да се отнасят с нас както си искат. Разбрах го в началото на кариерата си и вече дори не може да ме разгневи. Много бързо забравям човека, който се е държал по подобен начин.

Не видя руменината, обляла лицето му, но по свитите му устни разбра, че думите ѝ са го засегнали.

— Значи не ми е простено? — попита меко непознатият.

— Има ли значение?

— Да, мис Франси Уилсън, има.

— Откъде знаете името ми? — Тя спря пред отворената врата на колата.

— Лейди Вейл ми го каза. А също и че си тръгвате. Бях много разочарован, защото се надявах да танцувам с вас. От дълго време чакам тук на студа, мис Уилсън — засмя се той. — Никога не съм предполагал, че някой може да се преоблича толкова бавно. Вече започвах да си мисля, че съм ви изпуснал. — Той се усмихна и зъбите му проблеснаха на лунната светлина. — Моля ви, кажете, че ми прощавате за целувката. Бяхте неотразима, цялата в кремаво, златно и бяло. Какво можех да направя? — Мъжът повдигна безпомощно рамене.

Франси затаи дъх и си помисли: „О, по дяволите, не е честно!“. Защо трябваше да е толкова хубав, с това изтънчено лице и с устни, които така внезапно се извиваха в чаровна усмивка? Наистина приличаше на пират. Представи си го с копринени дрехи, шапка с пера и сабя, с дръзко изражение. Сепна се. Бе започнала да си фантазира. В пролетната нощ луната грееше високо над тях, старият замък зад гърба им блестеше с хиляди светлини, а музиката долиташе, носена от студения вятър...

О, Боже, тази вечер бе романтична като ученичка! Какво става с нея? Това бе само един мъж от многото в залата. Може би беше женен и със сигурност имаше приятелка, съдейки по начина, по който наддаваше за роклята, така че защо ѝ губеше времето?

И защо се бе облегнал така безгрижно на капака на колата ѝ, с кръстосани крака, изкривена папионка и с ръце скръстени на гърдите. Този тип знаеше точно какво прави. По дяволите, знаеше какво прави, когато наддаваше за роклята, знаеше и сега! Бавачката сигурно е била първата жертва на чара му и всички останали жени оттогава насам ги е сполетявало същото... Е, Франси нямаше да се хване в мрежата му като другите.

— Значи ми е простено? — попита той.

Не биваше да се поддава на завладяващия му чар. Чарът не означаваше нищо и от горчив опит младата жена знаеше колко подвеждащ би могъл да бъде.

— Да — отвърна студено тя. — Не го взимайте толкова навътре, мистър Ренсъм. Вече го забравих. А сега ще ми разрешите ли да си отида у дома?

Трябва да работя и имам ангажимент утре рано сутринта.

„Махай се! — подсказваше ѝ вътрешен глас. — Махай се веднага! Животът ти е уреден, организиран. В него няма място за високи и тъмнокоси непознати, колкото и пленително да ти се усмихват.“

Той сигурно бе прочел намеренията в очите, докато ѝ държеше вратата на колата.

— Мога ли да ви видя утре? — попита той.

— Не, мистър Ренсъм. — Тя се стараеше да не гледа сините му очи и тонът ѝ да звучи недостъпен и леден, така както само тя умееше. — Нито утре, нито вдругиден или по-вдругиден. Може би сте изненадан, но не искам да ви виждам повече.

И това бе истина. Твърде лесно би могла да попадне в клопката на тези сини очи... твърде лесно и твърде рисковано. А Франси не искаше да се излага на риск.

— Само защото се осмелих да ви целуна? Нима това е такова престъпление?

— Както вече ви обясних, мистър Ренсъм, това е един от рисковете на професията ни.

— Но независимо от това ми се струва, че ви хареса — като че ли на себе си каза той. Устните му трепнаха. Твърде тъмно бе, за да види гнева, изписан на лицето ѝ, но предположи, че той бе там — беше ясно от начина, по който стисна волана. Сега вече наистина я беше ядосал, но все пак бе по-добре от студеното безразличие, с което се отнасяше към него преди.

Чудеше се какво ли ще каже. Имаше чувството, тя няма да отмине забележката му току-така, и беше нрав.

— Мистър Ренсъм — тонът ѝ беше леден, също като погледа ѝ, — не зная дали имате успех сред жените, но мога да ви уверя, че мъжественото ви поведение не ме развълнува изобщо. Когато ме целунахте, вие знаехте, че нямам избор, и нека веднага да ви кажа, че ако имах някаква възможност, бих ви казала „не“. — Франси побесня от това, че малко се запъна, но гневът ѝ бе причината думите ѝ да се заплитат.

— Вие да не би да се взимате на сериозно? — попита той.

Как смееше, тя се задущаваше, изненадана от силата на обземащия я гняв. Никой не я беше разтърсвал така от години.

Вдигна поглед към него с ръка върху стартера, а бадемовите ѝ очи ѝ придаваха провокиращо изражение, напълно в съзвучие със следващите ѝ думи.

— Мистър Ренсъм — каза, — има едно момиче на това парти, което просто умира да се запознае с вас. Името ѝ е Джаки и напълно би ви подхождала. Тя си пада по мъже като вас, докато мен те ме отегчават до смърт. Няма начин да не я забележите. Има тъмна коса и е облечена в черна рокля, а що се отнася до мен, аз си отивам в къщи. Утре ме чака напрегнат ден.

И тя завъртя ключа, заглушавайки думите му.

Обърна рязко и след това натисна педала на газта, оставяйки облак прах зад себе си.

Беше детинско, но изпита чувство на задоволство, когато видя в огледалото, че той трябваше да отскочи встрани.

„Довиждане, мистър Ренсъм — си каза тихо тя. — Довиждане.“

2.

Пролетта бе в разгара си. По това време на годината Лондон изглеждаше най-добре — улиците не бяха претъпкани с туристи, както през лятото, всеки детайл на сградите се виждаше ясно и лалетата в парковете изглеждаха още по-ярки. „Как са успели да намерят лалета в същия цвят като униформите на стражата?“ — за стотен път се питаше Франси, докато таксито минаваше покрай Бъкингамския дворец.

Чувстваше се на седмото небе: след като се отбиеше при Тони, щеше да отиде при Анджи, която трябваше да потвърди ангажимента ѝ в Дюселдорф. Тони я изненада тази сутрин; гласът му звучеше развълнувано и напрегнато. Тя все още не му беше простила за отсъствието му предишната вечер, но беше ясно, че ще му се размине. Накрая той винаги печелеше.

В чест на пролетния ден и на доброто си настроение бе облякла виолетов костюм, който по странен начин променяше цвета на очите ѝ — ставаха по-тъмносини, а косата ѝ изглеждаше още по-руса. По лицето ѝ не личеше, че е прекарала безсънна нощ, въпреки че през целия път към дома две сини очи я преследваха. Непрекъснато, но безрезултатно се опитваше да улови някоя станция със забавна музика, която да я разсее, но веднъж добрала се до леглото, изненадващо бързо заспа.

На сутринта небето бе синьо, а утринният ветрец сякаш отвя неспокойните ѝ сънища.

Когато, почти останала без дъх, пристигна в офиса на Тони, той говореше по телефона. Докато го наблюдаваше как поставя слушалката на вилката, внезапно ѝ хрумна, че продуцентът напомня лисица. Дали светлата му, червеникава коса или блестящите тъмни очи, от които нищо не убягваше, му придаваха такъв вид?

— Франси? — Той заобиколи тежкото си махагоново бюро и я целуна по бузите по европейски маниер. Сетне взе ръцете ѝ, докато оглеждаше одобрително виолетовия ѝ костюм. Със задоволство забеляза дългите ѝ крака, показващи се под късата, тясна пола.

— Изглеждаш чудесно.

Франси кимна и седна на предложения ѝ стол.

Продуцентът леко повдигна светлокафявите си панталони („Отново в лисичи цвят“ — помисли си Франси), настани се на ръба на бюрото си и впери пронизващ поглед в нея.

— Как беше снощи?

— Балът ли? Добре мина... но, Тони... — очите ѝ го упрекваха.

— Зная, зная — разпери ръце той. — Трябваше да бъда там. Съжалявам, скъпа.

Наведе се, за да я целуне, но Франси усети намеренията му и извърна лицето си. Още не беше решила дали ще му прости. Поне засега.

— Чух, че си срещнала Кит Ренсъм? — присви очи Тони, докато напрегнато я наблюдаваше.

— Откъде, за бога, знаеш? — стресна се младата жена, неочаквано останала без дъх, когато чу името на Кит. Образът, който смяташе, че е прогонила от мислите си с идването на дневната светлина, отново се появи — две сини очи, които ѝ се усмихваха. Решително ги прогони от съзнанието си.

— Нима си очаквала, че няма да разбере как те е целунал? Телефонът загря от сутринта.

— Познаваш ли го? — попита Франси с нарастващо любопитство.

— Следвахме заедно. Беше доста популярен сред момичетата. — Той се усмихна, докато говореше и тя осъзна, че не само цветът на косата му, но и малките му остри зъби ѝ напомнят за лисица.

— Видях го само за секунда — изрече, питайки се защо се оправдава. Все пак не искаше да казва на Тони за втората си среща с Кит.

Продуцентът продължи да говори и като че в думите му се криеше предупреждение:

— Както чух, върнал се е от Далечния изток, този път окончателно. Носят се слухове, че е загубил работата си. Беше репортер в един местен вестник — доста добър, доколкото знам. Не зная защо са го уволнили. Предполагам, че е засегнал някоя голяма клечка.

Докато той говореше, Франси бе затаила дъх. Сега въздъхна и продължи:

— Тогава не е натрупал състояние в чужбина?

Значи бе сгрешила. Кит не бе един от богатите млади безделници, които присъстваха на бала. Беше безработен, а както изглежда — и беден. Очевидно разчиташе на чара си, но тя познаваше много хора като него.

Ала защо му бе притрябвало да дава осем хиляди лири за една рокля, когато очевидно не можеше да си го позволи? Нейният мистериозен обожател беше голяма загадка. Но нещо в погледа на Тони й подсказа, че не е разумно да продължава разговора на тази тема, и с леко съжаление тя се опита да забрави Кит Ренсъм.

— Не, напротив — говореше Тони. — Точно обратното... Но не те помолих да дойдеш тук, за да обсъждаме друг мъж. Виждаш ли — продължи въодушевено той, — всичко се нарежда, и то по-скоро, отколкото очаквах. Разбрах, че семейство Бойд са в Кан.

Тони срещна объркания й поглед и побърза да обясни:

— Харви и племенникът му Честър. Те са богати американци и ако ги накарам да финансират следващия ми филм... ето защо довечера трябва да отлетя за среща с тях. Сега разбираш защо не можах да дойда снощи? Преди да тръгна, трябва да свърша хиляди неща.

— Ще можеш ли да излетиш? Авиодиспечерите стачкуват. Чух, че положението се влошавало.

— Вероятно ще хвана последния самолет. — Той сви рамене, сигурен, че нищо не ще успее да го спре, сетне продължи: — Затова поисках да дойдеш при мен днес. Франси, слушай ме внимателно! — И той стисна пръстите й, които до този момент си играеха с някакъв кламер, намерен върху бюрото му.

Младата жена вдигна поглед към лицето му, като се чудеше какво ли ще последва. Нещо в тона му й подсказваше, че е важно.

— Франси, когато те срещнах за пръв път, ти безкрайно ме заинтригува. Хладното ти поведение, начинът, по който гледаше на света, сякаш не те е грижа за нищо. Никога не бях срещал момиче като теб. Повярвай ми, че се наслаждавам на компанията ти, ала много мислих за теб и за твоята кариера. Наблюдавах те как се движиш, как говориш и стигнах до извода, че е време за промяна. Време е да

сложиш край на кариерата си на манекен; трябва да смениш професията.

Красивите ѝ извити вежди се повдигнаха — беше привлякъл вниманието ѝ.

— Естествено, нямаше да ти казвам всичко това, ако не бях в състояние да ти предложа алтернатива. — Той се усмихна триумфално и се наведе напред, докато говореше преднамерено бавно: — Мисля, че трябва да се снимаш във филм.

— Филм? — задъхано попита тя, засмя се, поклати глава и възкликна: — Това е невъзможно.

— Защо?

— Първо, аз не съм актриса.

— Един добър режисьор би те научил. А за мен работят най-добрите. Виждаш ли, Франси, мисля, че ще успееш, защото си фотогенична. Просто помисли по въпроса. Представи си как името ти ще бъде изписано по светещите реклами...

Тони се засмя, докато я наблюдаваше как се колебае. Направо можеше да чете мислите ѝ.

— Прав съм, нали? В края на краищата не е толкова невероятно.

Франси мислеше много по-добре в движение и затова сега сновеше из кабинета му между бюрото, двете канапета и масичката за кафе. След кратко мълчание възкликна:

— Това е абсурдно! Защо да не остана модел? Достатъчно трудно бе да постигна това, което съм. Защо да зарежа всичко и да започна отначало?

Той се облегна върху бюрото си със скръстени ръце и търпеливо обясни:

— Защото не можеш да бъдеш модел вечно. — Беше премислил и предвидил всичките ѝ аргументи. — И няма да започнеш от нулата. Ще бъда до теб. Всъщност дори имам роля за теб в следващия ми филм... Ако успея да убедя двамата Бойд да го финансират, пътят ти ще е отворен.

Тони не откъсваше поглед от нея, докато тя неспокойно сновеше из стаята с гъвкави дълги крака и плитка, спускаща се на гърба ѝ. Със сигурност знаеше как би изглеждала на екрана; овалното ѝ лице, малкият ѝ правилен нос и високите ѝ скули, красивите ѝ очи просто

плачеха да бъдат запечатани на лента. Франси имаше стил и му беше безкрайно необходима.

Младата жена престана да крачи из кабинета и понечи да проговори, очевидно готова да откаже.

— Не го казвай, Франси — изпревари я Тони. — Помисли за предложението ми. Но не ме карай да чакам твърде дълго. Аз съм нетърпелив човек и започна ли нещо, го върша колкото може по-бързо.

— Защо правиш това за мен? — Тя седна с лице към него.

— Защото смятам, че можеш. Не се тревожи, не се влияя от чувствата си към теб, които вече са ти известни. Не бих ти го предложил, ако не вярвах, че ще се справиш. И... И един ден ще те помоля да се омъжиш за мен. Но само когато съм съвсем сигурен, че ще кажеш „да“.

Франси потръпна. Лисиците ги ловяха, нали? Но в този случай имаше чувството, че ролите са разменени и че тя е тази, която трябва да бяга.

„Хайде, ела в мрежата ми“ — казал паякът на мушичката в онази приказка. Франси тръсна глава; защо изпитваше такива подозрения към Тони, който току-що ѝ бе отправил примамливо предложение... две примамливи предложения, ако се броеше и второто.

— Тони, за мен е голяма чест...

— Помисли по въпроса — прекъсна я той, прегърна я през кръста и я изпрати до вратата, като говореше: — Много бих искал да те заведа на обяд, скъпа...

— Не, не, трябва да се видя с Анджи — отвърна Франси, спря на прага и се обърна към него с тревожни очи: — Благодаря за предложението. Никога няма да го забравя, но мисля, че отговорът е „не“. Виждаш ли, засега нямам намерение да се отказвам от кариерата си на манекен... — гласът ѝ замря. Протегна се и го целуна по бузата. — Приятно пътуване.

— Няма ли да промениш решението си?

— Никога не променям решенията си.

Тони я наблюдаваше как се отдалечава, докато се изгуби от погледа му зад вратата на асансьора, и прошепна:

— Ще го промениш, скъпа моя, ще го промениш.

„Ама че нелепо!“ — мислеше си Франси, докато бързаше към кабинета на Анджи. Беше толкова заета с мислите си, че не забелязваше възхитените мъжки погледи, които я проследяваха, докато си пробиваше път по улицата.

„Не съм актриса — мислено изброяваше аргументите си младата жена, — не зная нищо за филмовия свят и освен това ми харесва да съм модел.“

Внезапно си припомни думите на Джаки от предишната вечер. Колко пророчески бяха!

Изтича леко по стълбите на модерната сграда, където бе кабинетът на Анджи. Бе доволна, че въпреки конструкцията от стомана и стъкло тук все още спазваха традицията да държат портиер, който я поздрави както винаги с: „Добро утро, мис Уилсън“. Поздравът бе повторен няколко минути по-късно от секретарката на Анджи, която добави: „Можете да влезете веднага“.

Докато крачеше по познатия коридор към кабинета, Франси мина покрай дълга опашка млади момичета и за момент си припомни миналото. Припомни си какво е да чакаш, обикновено безкрайно, пред вратите на агентите, любопитна, понякога отчаяна, по-често изтощена, но винаги молеща се някой да я забележи.

„Изглеждат толкова млади, толкова свежи“ — помисли си тя, чувствайки се като по-голяма ученичка, докато ги гледаше как си шепнат името ѝ. Почувства копнежа и завистта в техните очи, докато я наблюдаваха как влиза в кабинета.

— Радвам се да те видя, Франси.

Жената, която седеше с гръб към светлината, идваща от високите прозорци, бе по-възрастна от нея с около трийсет години, но независимо от разликата във възрастта им за младата жена тя бе приятелка, и то може би най-добрата. Като се вгледа отблизо в нея, Франси се зачуди кога косата ѝ е побеляла толкова. За една нощ ли бе станало, или просто тя сега го забелязваше? „Да управляваш агенция за манекени и да си «номер едно» година след година, сигурно е много напрегнато“ — помисли си Франси и се отпусна на един стол. После нетърпеливо изрече:

— Разказвай, става въпрос за работата в Дюселдорф, нали?

— Не, Франси, страхувам се, че не.

Франси се почувства като балон, на който са изпуснали въздуха. Обзе я разочарование, толкова много разчиташе на този ангажимент.

— Е, няма значение, тогава ще съм свободна за Ню Йорк.

Тя отвори бележника си и взе химикал.

— Ню Йорк също отпада — промълви директорката.

Франси впери поглед в нея, доловила неочаквана нотка в гласа ѝ. „Не е съчувствие, нали?“ — питаше се тя.

— Скъпа, мисля, че трябва да поговорим. — Анджи разтвори досието ѝ. Имаше ръце на селянка — четвъртити и кафяви, в контраст с тъмносинята ѝ рокля и червения шал, елегантно праметнат около раменете ѝ. — Рано или късно — продължи тя — идва време, когато се налага да проведе този разговор с всяко от момичетата. И аз го мразя колкото и те, даже може би повече. Но виждаш ли, отнасям се с моите топмоделки като с мои приятелки и се надявам и ти да си го почувствала.

Младата жена кимна мълчаливо, чудейки се какво ли ще последва.

— Онова, което ще ти кажа, не е само от името на директора на агенцията. Разбери, че ти желая само доброто.

Франси отново кимна, устата ѝ бе пресъхнала.

— Настъпи моментът да се сбогуваш. О, не само с тази агенция, но и с кариерата си на манекен! Виждаш ли, мила, идва време, когато ангажиментите ти намаляват. Появяват се по-млади модели, напират зад гърба ти точно както и ти правеше едно време, и изведнъж публиката иска да види техните лица.

Тя замълча и погледна Франси, като забеляза колко бледа изглежда. Надяваше се, че няма да припадне. Веднъж едно момиче, което изглеждаше по същия начин, кротко се беше свлякло от стола си.

Но Франси бе много по-издръжлива. Анджи гледаше с възхищение как момичето изправи глава, опитвайки се да овладее треперенето на ръцете си.

— Значи агенцията ме изхвърля?

— Това е твърде силно казано.

— Но е вярно?

Мълчанието на директорката означаваше съгласие.

— А договорът ми?

— Скоро би трябвало да го продължим, но няма да го направим — призна Анджи. Понякога боли по-малко, когато си откровен.

— Винаги бих могла да отида някъде другаде — разсъждаваше Франси, докато някакъв вътрешен глас крещеше: „Не, не, това не може да се случи, не и на мен!“.

— Да, можеш. Не се съмнявам, че много агенции ще се радват да работиш за тях... за известно време. Но след това жестоката истина ще излезе наяве. Не бих желала да бъдеш другаде, освен на върха. О, ще ти осигурят работа, но каква? Снимки за каталози и участие в малки ревюта? Не бих искала това да се случи с теб, скъпа. По-добре да се оттеглиш, докато все още си на върха. Знаеше, че това рано или късно ще стане — добави.

— Да, знаех. — Пое си дъх, изненадана, че гласът ѝ е толкова твърд. — Просто не мислех, че ще е днес — опита се да се пошегува тя.

— Време е да смениш професията си, мила. — Анджи стана и сложи, ръка на рамото ѝ. — Доста добре печелеше през последните няколко години. Имаш ли някакви спестявания?

— Имам къща — отвърна рязко Франси. — Изплатих я.

— Прекрасно! — Директорката се опита да повдигне духа ѝ. — Пътувай. Виж света; винаги се оплакваше, че нямаш време, докато работеше. И след това, когато се съвземеш, се захвани с нещо друго. Зная, че ще намериш с какво.

— Разбира се, ще се оправя — успя да каже Франси.

Повдигна брадичка, сякаш за да се изправи с лице срещу света.

„Изглежда прекрасно — помисли си Анджи, — с блясък в очите и с повдигнат нос, сякаш дори пред себе си отказва да приеме поражението.“ Почувства нарастващо възхищение към младата жена, към начина, по който тя се бореше със себе си. Сетне я обзе тревога, питаше се дали Франси ще се справи. Винаги е страняла от другите, била е саможива. Притегателната ѝ сила като модел се криеше в надменния ѝ и резервиран вид, но девойката не го съзнаваше, докато се движеше с гъвкава походка по време на ревютата. Анджи понякога се улавяше, че се опитва да отгатне какво се крие зад красивото лице. Спомняше си как тя се усамоти още повече след една нещастна любовна история преди две години. Нещо се бе случило тогава с

младата жена, защото се скри напълно зад маската си и никога не говореше за това.

Едва напоследък започна да се съвзема и бе дочула клюки, които свързваха името на момичето с Тони Фрийленд. Горещо се надяваше, че той е добър човек. Точно сега Франси се нуждаеше от някого, който да пробие стените, с които се бе обградила сама.

Младата жена осъзна, че пръстите ѝ стискат хромираните облегалки за ръце на стола, и ги отпусна, докато съзнанието ѝ се опитваше да възприеме бомбата, която Анджи току-що бе взривила.

Само да беше обръщала повече внимание на ангажиментите си, може би щеше да разбере какво я очаква, и тогава шокът не би бил така силен. Вината беше нейна — твърде много време прекарваше с Тони, наслаждаваше се на организираните от него излети, чувстваше, че постепенно се връща към живота, изпитваше удоволствие от компанията му и от обожанието в погледа му.

И какво, ако беше обръщала повече внимание. Щеше ли да промени нещо? Само шокът щеше да е по-слаб, чувството, че се хвърляш в ледени води и че под краката ти се разтваря бездна.

Несъзнателно мислите ѝ се върнаха към редицата момичета, които чакаха пред кабинета на Анджи. Захапа юмрука си. О, не, не тези обиколки отново, разочарованията, отказите! Само че този път от агенциите ще имат идеално извинение, този път просто биха могли да ѝ кажат, че е твърде стара.

Директорката беше права, когато я посъветва да смени професията.

„Да смени професията...“ Франси се отпусна вдървено на стола си. Колко странно, че и Тони използва същите думи. Дали подозираше какво я очаква; дали бе забелязал онова, което беше пропуснала? Не, навярно бе съвпадение или провидението имаше пръст!

Тя изправи рамене, очите ѝ проблясваха и Анджи с удивление видя усмивка на устните ѝ.

„И коя съм аз, та да се опълчвам срещу провидението?“ — помисли си Франси, сетне се обърна към директорката:

— Анджи, мога ли да използвам телефона ти?

3.

Франси се изтягаше във ваната, пълна с ароматизирана вода. От време на време протягаше крак и с пръст завърташе кранчето, за да поддържа температурата на водата.

Бледа слънчева светлина проникваше през белите щори на прозореца и падаше на полегати ивици в другия край на ваната. Младата жена лежеше наполовина потопена във водата, косата ѝ бе вдигната и вързана с бяла панделка, за да не се намокри.

По радиото звучеше Вивалди — музика, която бе в унисон с приглушената светлина, но този път Франси като че ли не я чуваше.

Между леко извитите ѝ вежди се бе образувала бръчица, която се задълбочаваше с всяко следващо излъчване на новини по радиото. Откакто се беше събудила сутринта, нямаше промяна в бюлетините — стачката на френските авиодиспечери продължаваше и положението се влошаваше с всеки изминал час. Предполагаше се, че до вечерта във Франция няма да кацне нито един самолет. Хиляди изнервени пътници се тълпяха на летищата, където цареше пълен хаос. „Не летете“ — съветваха периодично по радиото.

Но на нея ѝ се налагаше да лети. По някакъв начин трябваше да се добере до Южна Франция, до Тони и до бъдещето, което я очакваше там. Когато се прибра миналата нощ, на телефонния ѝ секретар имаше записано съобщение от него. Гласът му бе възбуден и забързан:

„Идвай тук, Франси. Двамата Бойд са почти готови да подпишат и режисьорът е на линия. Във филма има подходяща роля за теб; не е главната, естествено, но е много добра второстепенна роля, както ти обещах. Но всички искат да те видят, така че ме уведоми кога пристигаш. Ще ги задържа колкото е възможно по-дълго“.

Безпокойството на Франси се засили. Би било твърде жесток удар на съдбата, ако заради тази ужасна стачка изпусне първия си шанс за кариера в киното. Много добре знаеше колко рядко се даваха добри роли на абсолютно неизвестни и неопитни актриси. Трябваше да има някакъв начин да се добере до Южна Франция. Може би с влак? Но според радиото всички билети за френските железници били разграбени преди часове. Обмисли и варианта с кола, но се отказа от него. Пътят беше дълъг, близо две хиляди километра, тя не говореше френски и не беше свикнала с дясното движение. Сетне си каза, че ако няма друг избор, ще трябва да го направи. За щастие стачката бе отвлекла вниманието ѝ от един тревожен факт: през последните два дни пред очите ѝ често се появяваше аристократичното, смугло лице на Кит. Никога преди мислите ѝ не са били толкова неконтролирани и объркани, сякаш разумът и желанията ѝ бяха в противоречие.

Все пак бе принудена да признае, че го е преценила погрешно. Той не бе един от тълпата млади мъже у лейди Вейл, богати, отегчени и търсещи някакво развлечение. Може би не беше богат и отегчен, поправи се тя, но определено търсеше развлечения — развлечения, които според него тя можеше да му осигури. Погледът му беше достатъчно красноречив. Но Кит нямаше пари, не беше перспективен... Някакъв досаден вътрешен глас ѝ прошепна: „Нима има някаква разлика? Щеше ли сърцето ти трескаво да затупти, ако първоначалното ти предположение за Кит Ренсъм се бе оказало вярно? Наистина ли е толкова важно, че той не е в по-добро положение от теб?“.

„Важно е. Знаеш, че е важно“ — каза си тя. „Може би той щеше да те разнообрази?“ — насмешливо прошепна вътрешният глас. „Да ме разнообрази? Може да е опасен и привлекателен, но не чак толкова...“ Франси тръсна глава и се опита да забрави Кит Ренсъм. Докато не получи ролята във филма на Тони, не бива да си позволява какъвто и да е риск. В момента беше без работа, а се познаваше достатъчно добре и знаеше, че бе свикнала с лукса и лесно не би се отказала от него. В края на краищата продуцентът можеше да ѝ го осигури...

Младата жена въздъхна. Кит бе толкова привлекателен; не можеше да престане да мисли за него. Дори и сега гласът му звучеше в ушите ѝ, заглушавайки музиката.

— ... Франси Уилсън.

Тя се изправи стреснато; по раменете ѝ се стичаше сапунена пяна. Не беше сън, а действителност. Бе чула името си, извикано от добре познатия ѝ глас.

С нежелание излезе от ваната, простила се с мечтите за спокойно начало на деня. Загърна се с хавлията си, приближи се до прозореца, отвори го и съзря усмихнатото лице на Кит Ренсъм, застанал на уличката.

— Най-послед! — възкликна младият мъж, като я видя. — Мислех, че ще си остана тук. Не отваряте ли, когато се звъни?

— Не съм чула звънеца. Радиото свиреше силно.

— Зная. Вивалди, нали? За Бога, облечете се и елате да ми отворите! Не мога да стоя вечно тук и да държа всичко това.

Тя внезапно осъзна, че от мястото, където стоеше той, се виждаха само лицето ѝ и част от раменете ѝ. Сигурно Кит си мислеше, че е гола. Отново надникна навън: трудно ѝ бе да повярва, че той е там. Но не се лъжеше: на дневната светлина лицето му изглеждаше загоряло и проникателните сини очи се открояваха върху него. Разбира се, у лейди Вейл носеше вечерен костюм; днес бе облечен в синя риза с цвѳета на очите му и светлосиви габардинени панталони. Докато я чакаше да му отвори, той кръстосваше нетърпеливо тихата калдъръмена уличка. Върху предния капак на колата ѝ беше оставил голяма бяла кутия, която Франси познаваше добре. До нея лежеше букет от чайни рози. Но вниманието на младата жена беше привлечено от пръчката в ръката му — на нея бе вързал бяла носна кърпичка и я размахваше, сякаш бе знаме. Сетне Кит извика:

— Предавам се. Дойдох да сключим мирен договор! Но побързайте, Франси, преди да съм умрял за чаша кафе!

„Изглежда доста комично“ — помисли си внезапно тя. Забеляза, че надолу по улицата пердетата се раздвижиха. Какво ли ще си помислят съседите?

Бързо си облече халата, питайки се какво прави Кит Ренсъм пред дома ѝ.

Освободи трите резета, с които заключваше входната врата, и се изправи пред него, леко присвила очи срещу слънчевата светлина. Обикновено на никого не позволяваше да я зърне, преди да е готова да покаже на света безупречно гримираното си лице. За миг се зачуди

дали той ще се изненада, като види колко е бледа и че до голяма степен красотата ѝ се дължи на умело положения грим.

Но нямаше голямо значение как щеше да я възприеме Кит Ренсъм, въпреки че Франси се надяваше той да не се шокира от това колко е различна от момичето от сцената. Втората им среща не се броеше, тъй като на лунната светлина лицата им не се виждаха много ясно. Но тя забравяше, че нищо не може да промени фигурата ѝ или нежната извивка на устните ѝ, които напоследък твърде често неволно стискаше, докато се опитваше да се справи с промените, настъпили в живота ѝ.

Във всеки случай външният ѝ вид, очевидно, нямаше значение за него.

— Добро утро — каза весело младият мъж, когато я видя пред себе си. В дългия бял халат и със стегнатата панделка в косата, Франси приличаше на монахиня или по-точно, на послушница, готова скоро да се отрече от всички земни радости. Прави бяха онези, които я наричаха „ледената девица“. Можеше да си представи как мъжките сърца се свиват от надменно повдигнатата ѝ глава и от високомерния ѝ поглед...

Той размахна по-усърдно знамето.

— Дойдох, за да сключим примирие.

Франси не можа да сдържи усмивката си — беше толкова смешен и напълно неотразим.

— Добре — отбеляза той със задоволство, — дамата можела да се усмихва. Това е добре. Бях започнал да се чудя дали си способна на това. Нали нямаш нищо против да си говорим на „ти“? — После добави: — Мога ли да вляза?

Франси понечи да откаже, но усети как устните му докосват нейните, толкова леко и бързо, че за миг си помисли, че сънува.

— А — възкликна Кит, — по-дребна си, отколкото мислех. Но въпреки това си достатъчно висока.

Преди тя да успее да попита какво има предвид, той грабна пакетите от колата и се озова в дневната ѝ. Изпълни пространството със своята жизненост, като обикаляше нагоре-надолу като тигър в клетка, който свиква с обстановката.

Изведнъж Франси видя добре познатата ѝ стая през неговия поглед и за миг се запита какво ли ще си помисли той за преобладаващия млечнобял цвят. Единствено светлосивият кожен стол

и няколкото възглавници, грижливо подредени на канапето, внасяха известно разнообразие. Тя намираще белите копринени завеси за елегантни, но нямаше ли стаята да му се стори строга и аскетична? Копнееше за разтоварваща атмосфера и се бе постарала да не претрупва с мебели помещението. Единствената украса бяха старинната ваза на бялата полица над камината и една японска гравюра, окачена срещу два малки акварела.

Кит застана пред тях и заяви:

— Харесват ми — той спря за момент, като видя изражението на Франси, вгледа се по-внимателно и прочете: — Ф. У. Ти ли си ги рисувала?

— Да — отговори рязко тя. Съжали, че се беше поддала на импулса да ги закачи там. Днес ѝ изглеждаха аматьорски; ябълките бяха твърде зелени и формата им — определено странна. Защо не ги бе забелязала преди? А опитът ѝ да пресъздаде пълната с мушкато градина бе пълен провал. Какво я беше накарало да излага на показ липсата си на талант?

— Точно както си го представях — говореше Кит, докато оставяше знамето зад вратата, а пакетите — на бамбуковата маса със стъклен плот, която Франси използваше за хранене. Стаята вече изглеждаше разхвърляна.

— Мислех, че живееш точно в такава къща — продължи той.

— Каква къща?

— Точно като теб. Мисля, че домовете отразяват личността на собствениците си. Твоят говори красноречиво за характера ти.

— И какво казва?

— Нищо, което не знам — усмихна се младият мъж. — Студена и недостъпна, нали? Но някъде под тази красива фасада... — замълча, като вида опасния блясък в очите на Франси.

„Достатъчно!“ — сякаш казваха те.

— О, забравих. Това е за теб — подаде ѝ цветята и кутията.

— Но какво... защо?

— Знамето беше, за да кажа „мир“. Бих искал да бъдем приятели. А цветята са за извинение за неприятното ми поведение снощи. Когато размислих, разбрах колко ядосана си била на един напълно непознат, който те връхлетя така и те целуна. Дълга ти нещо повече от едно извинение и се надявам, че розите ще изразят това. Избрах ги, защото

ми напомнят за теб. Така че можем ли да започнем отначало? А другото... — посочи кутията и замълча, като я наблюдаваше внимателно.

Франси добре познаваше сиво-бялото райе, което бе търговска марка на дизайнера от модното ревю, и докато повдигаше капака, бе почти сигурна какво ще намери вътре. И наистина под пластове тънка хартия съзря млечнобелия атлас. Повече не ѝ беше нужно.

— За теб е — каза Кит, без да откъсва поглед от нея.

— Не мога да я приема — въздъхна тя. За един кратък миг я обзе копнеж. Беше се влюбила в роклята, докато я демонстрираше на ревюто, и с болка се бе разделила с нея. Не бе ѝ помислила, че ще я види отново, и сега не вярваше, че тя бе тук, в дневната ѝ. Събра сили, изгледа го строго и попита с леден глас: — Какво те кара да мислиш, че имам навика да приемам подаръци от непознати?

— Не сме непознати — отвърна той, без да обръща внимание на стиснатите ѝ устни и вирнатата брадичка. — Това е третата ни среща и в края на краищата колко пъти трябва да се виждат двама души, за да станат приятели? — попита меко и като видя колко решителен бе видът ѝ и колко горди са очите ѝ, продължи: — Моля те, приеми я, роклята е създадена за теб, и след като те видях в нея, никоя друга не би била достойна да я носи. Приеми я, Франси, моля те! На мен не ми трябва. Нямам сестра, нито приятелка, дори съпруга, на която да я подаря. Ако не я приемеш, просто ще я захвърля в гардероба, а ти не би искала да бъде оставена на молците, нали? Твърде красива е, за да я сполети такава съдба.

Франси все още се колебаеше.

— Защо наддаваше за нея? — не се сдържа и попита тя.

— Заради един облог. С Ферди Вейл се обзаложихме на десет хиляди лири, че няма да спечеля аукциона. Имах доста упорити съперници, но я спечелих, при това с много хубава и добре дошла печалба.

— Не би ли могъл да я продадеш? — попита Франси, като дълбоко в себе си се надяваше, че тази идея няма да му хареса.

Кит изглеждаше потресен.

— Да продам нещо толкова красиво! Дори да съм беден като църковна мишка, не бих продал тази рокля.

— Мислех, че хората се връщат от Далечния изток, натрупали богатство — изрече тя, като си припомни какво и беше казал Тони за него.

— Откъде знаеш, че съм бил в Далечния изток?

— От Тони.

— Тони?

„Начинът, по който повдига вежда, когато задава въпрос, е доста привлекателен“ — помисли си тя.

— Тони Фрийленд. Мисля, че го познаваш?

— О, боже, Тони! Разбира се, че го познавам. Не съм го виждал от години. Чух, че сега е голям продуцент — отново повдигна вежда. — Означава ли това, че вие двамата...

Франси се изчерви под погледа на сините очи, които не пропускаха нищо.

— Ние сме, както се казва, само добри приятели — отвърна рязко тя и стисна устни, за да не се издаде.

— Ти и Тони Фрийленд — бавно изрече Кит, като че ли на себе си. — М-м. Не бих казал, че е подходящ за теб.

— Това не е твоя работа — сопна се Франси, като се надяваше да го постави на мястото му.

— Така ли? — замислено промълви младият мъж. — Е, бихме могли да поспорим по този въпрос.

Погледите им се срещнаха за миг и Франси се почувства така, сякаш се спуска твърде бързо с асансьор, но въпреки това бе странно въодушевена.

— Добрият стар Тони! — възкликна той. — Никога не бих предположил, че може да бъде „приятел“ с такава привлекателна жена.

Франси прие комплимента му мълчаливо.

— Струва ми се, че се отклоняваме от темата — продължи той. — Дойдох тук, за да ти поднеса тази рокля... в знак на благодарност, че ми донесе късмет...

— Какво щеше да се случи, ако беше загубил? — любопитства тя.

Той сви рамене.

— Предполагам, че някак си щях да платя. Но загубих. Как бих могъл, след като ми носиш късмет? А сега мога ли да ти я подаря?

Франси примигна. Този мъж бе невъзможен; така невъзможен, както го беше преценила още при първата им среща. Да заложи десет хиляди лири, сякаш бяха десет, и да играе така хладнокръвно — беше луд или по-голям глупак, отколкото го мислеше. И сега искаше да ѝ подари роклята...

— Не мога да я приема — съпротивата ѝ отслабваше. Не беше честно да я изкушава така, да събужда такива копнежи в нея. По-добре да го отпрати колкото е възможно по-бързо, преди да е сторила нещо глупаво.

Въпреки това се колебаеше. Желаете тази рокля от мига, в който я видя. Дълбоко в душата си бе привлечена от романтичния ѝ вид. За краткото време, докато я бе носила, беше успяла да избяга от своя делничен свят и като докосната от магическа пръчка бе разцъфнала и засияла. Всеки детайл от роклята бе прекрасен: от шумоленето на подплатата до розите по деколтето, които украсяваха и полата.

Франси се сепна и си каза: „Той те е омагьосал с тези дяволити сини очи и сега иска да приемеш от него подарък, спечелен по нечестен начин“.

С една дума, Кит преобръщаше нейния подреден свят надолу с главата.

Пое дълбоко дъх и заяви:

— Не мога да я приема.

— Добре — равнодушно изрече младият мъж. — Къде ти е кофата за боклук?

— Зад задната врата във вътрешния двор — машинално отговори тя. — Но какво...?

Той бе грабнал бялата кутия и решително крачеше към кухнята. Обърна се и каза:

— Нали не я искаш? Не мога да я разнасям из Лондон, за нея няма място в апартамента, който наех, така че трябва да я изхвърля.

— Ще я взема. — Бе ужасена при мисълта, че млечнобял атлаз за осем хиляди лири ще отиде на градското сметище, и думите неволно се изплъзнаха от устата ѝ. Сетне прехапа устни, осъзнала, че се е хванала в капана му, и възмутено възкликна: — Ти ме измами!

Кит лукаво се усмихна, тя не издържа и също се засмя.

— Знаеше, че ще кажа това.

— Не — поправи я той, — но се надявах да го сториш. Подарявам ти я от все сърце — продължи тържествено, после прекъсна неловките ѝ и объркани благодарности. — А сега ще ми предложиш ли чаша кафе?

Франси си даде сметка, че се бе проявила като лоша домакиня, и заекна:

— Аз... аз кафе...

— Нито грам? — изстена той.

— Не — усети, че се изчервява. — Не пия кафе. И за теб не е полезно — продължи бързо, като се опитваше да обясни: — Кофеинът е вреден...

— Тогава може би малко вино? — попита с надежда Кит и изстена, като я видя да поклаща глава. — Не ми казвай, че нямаш и вино? Зная — скръсти ръце, — нека да отгатна... не пиеш и вино, нали? Никакъв алкохол, никакви цигари и по външния ти вид личи, че не ядеш и много пикантни ястия.

Изведнъж Франси се почувства щастлива от плътния халат, който скриваше тялото ѝ от проникателния му поглед.

— Никакви прегрешения с вкусна сметана или масло, или пък захар — като че ли на себе си мърмореше младият мъж.

Бе обзета от гняв. Нямаше значение, че бе дошъл с подаръци за нея. „Пази се от византийци, които ти носят дарове“ — помисли си тя. Този тип няма право да я критикува. Как смее да оглежда нея и дома ѝ, сякаш има право да ги изследва? Как смее да нахълтва в живота ѝ и да нарушава крехкото равновесие; как смее да я изпълва с копнеж по една рокля, която тя няма право да притежава, и да се отнася грубо към принципите ѝ? Франси харесваше начина си на живот, харесваше своя тих и спокоен свят. Бог ѝ беше свидетел, че след врявата на приемите и модните ревюта имаше право на малко усамотение. А това какво яде и пие си беше лично нейна работа. Но най-вече как се осмелява Кит да я гледа така, сякаш се забавлява с нея?

— Как се забавляваш, Франси?

Младата жена го изглежда подозрително. Нима четеше мислите ѝ?

Забавление? Тя преглътна язвителния отговор, който беше на устните ѝ. Нима този нахалник не знае, че човек трябва да се концентрира върху основното, за да има успех? Но изведнъж усети някаква празнота дълбоко в себе си. Може би по пътя към върха бе

изгубила нещо ценно? Тя прогони неприятните мисли и промълви, като избягваше, погледа му:

— Мога да ти предложа чаша чай.

Кит избухна в смях.

— Добре тогава, чай. Но, пази Боже, приятелите ми да разберат, че Кит Ренсъм пие чай в дванайсет часа по обяд!

Франси се изчерви. Защо винаги я караше да се отбранява и да се чувства неловко? Не я беше нарекъл стара мома, затворена в идеалната ѝ, светеща от чистота къща, но не се съмняваше, че ако му хрумне тази идея, без колебание ще я изкаже на глас.

Внезапно реши да му сервира проклетия чай и да го отпрати. Една кратка бележка ще е достатъчна, за да изрази благодарността ѝ за роклята, и това ще е краят на епизода.

— Къде живееш? — попита го, без да изпуска, от поглед големия чайник. Не биваше водата да ври твърде дълго.

Кит ѝ обясни и тя несъзнателно запомни улицата, сетне се поинтересува:

— А как разбра къде живея аз? — Знаеше, че не е лесно да се открие адресът ѝ.

— Доста трудно — призна младият мъж, докато наблюдаваше да приготвя фините порцеланови чаши, облегат върху кухненската маса. Ароматът на розите изпълваше въздуха. Сетне усмихнато добави: — Трябваше да танцувам три пъти с Джаки и да я почерпя с доста шампанско, преди да го издаде. Но накрая получих необходимата информация.

„Както знаеше, че ще стане“ — помисли си Франси. Джаки е била като пластилин в ръцете му. След като Кит Ренсъм си е наумил да я очарова, не е имала никакъв шанс. Неочаквано изпита болка при мисълта, че двамата с приятелката ѝ са танцували. Можеше да си представи как кафявите ѝ очи дяволито проблясват и как му се усмихва, докато се носят из залата. Решително тръсна глава, опитвайки се да прогони тези мисли.

Внезапният звън на телефона я накара да подскочи и да разлее част от врялата вода. Опита се да се съсредоточи върху гласа от другата страна. Връзката бе лоша и едва се чуваше как някой говори на френски.

— Pardon? — опита тя.

За съжаление не се обаждаше Тони, а момичето, което беше наел за своя секретарка.

Безпомощно, тя опита отново.

— Бихте ли повторили? — Ала беше ясно, че не само връзката е лоша, а и момичето не знае добре английски. Впуснаха се в безсмислен разговор, докато внезапно Кит ѝ отне слушалката.

— Comment? Repetez-vous plus lentement, s'il vous plait.^[1]

Младият мъж се заслуша, като от време на време молеше някоя фраза да бъде повторена.

Обърна се към нея, със слушалката в ръка:

— Казва, че Тони иска да знае кога ще пристигнеш. Спешно е. Наел е яхта и биха искали да се поразходят с нея, но той не е съгласен да тръгнат без теб. Яхтата е в пристанището на Сен Тропе и ти трябва да отидеш там. Очевидно е заедно е двамата продуценти и с режисьора. Пита кога ще пристигнеш?

Една идея се оформяше в главата на Франси, докато той говореше по телефона. Първо бе съвсем неясна, но докато подреждаше сребърните лъжички и резените лимон и слушаше с едно ухо гласа на Кит, внезапно реши как да постъпи.

— Можеш ли да ги помолиш да изчакат една минута? — прекъсна го тя.

Той се подчини.

Франси го погледна в лицето, поемайки дълбоко дъх. Ако можеше да го убеди, това ще реши всичките ѝ проблеми. Но дали ще се съгласи?

Впусна се в обяснения, като говореше бързо, съзнавайки през цялото време, че трябва да получи съгласието му, преди секретарката да затвори телефона. Разказа му е няколко думи за филма, който Тони планираше, и за ролята, която се надяваше да получи.

— Както виждаш, трябва да отида във Франция, така че режисьорът да може да ме види; Тони твърди, че продуцентите също искат да се срещнат с мен.

Не мога да взема самолет поради стачката на авиодиспечерите, но — тя отново пое дълбоко дъх, — би ли ме закарал?

Ето, каза го. Сега единственото, което ѝ оставаше, беше да се надява на неговото съгласие.

— Ще ти бъда много благодарна — продължи тя като се опитваше да изпревари всички негови възражения. — Разбираш ли, цялата ми кариера зависи от това да стигна до Южна Франция. Знаеш как е в света на киното. Е, може би не знаеш, но човек трябва да сграбчва всяка възможност, преди шефът да е променил решението си. А за ролята кандидатстват хиляди момичета. Бях в безизходно положение и не знаех как да стигна дотам, когато ми хрумна тази идея. Ти нямаш работа, така че, може би си свободен — с надежда го погледна тя, сетне добави: — Разбира се, ще ти платя. Не моля за безплатни услуги. Четиридесет лири на ден ще бъдат ли достатъчни? Естествено всички разходи са за моя сметка. Мислиш ли, че можеш да го направиш?

Тя спря, за да си поеме дъх.

— Толкова ли е важно? — попита тихо Кит.

— Най-важното нещо на света. — Очите ѝ го умоляваха, но тя не смееше да каже нещо повече.

Той взе отново слушалката. Франси не можеше следи пороя от френски думи, но стискаше палци гърба си.

— Какво ѝ каза? — осмели се да попита, когато младият мъж затвори телефона.

— Обещах, че ще бъдеш там след два дни.

[1] Comment? Repetez-vous plus lentement, s'il vous plait. (фр.) — Какво? Повторете по-бавно, ако обичате. — Б.пр. ↑

4.

Тенекиеният звук, долитащ от вътрешността на гаража, и подсвиркването на механика отекваха в ушите на Франси. „Къде са очарованието и прелестите на Франция?“ — чудеше се тя. Във всеки случай не тук, в този пращен малък гараж, отдалечен на километри от южната автострада, до който бяха довлечени на буксир. Ето как се бяха озовали тук — предупредителната червена светлинка мигаше на таблото и Кит отби вдясно, тъй като температурата на водата се повишаваше все повече. В очите на Франси се четеше паника, когато спряха до банката.

А досега се справяха толкова добре. Малката кола гълташе километрите, когато Кит я насочи на юг, и тя със задоволство се поздрави за решението си. Импулсът, под чието въздействие го помоли да я закара във Франция, се оказа правилен. Младият мъж шофираше прекрасно и Франси успя да се отпусне, сигурна в уменията му.

Улови се, че несъзнателно се вглежда в ръцете му, които здраво стискаха кормилото. Загорели ръце с правоъгълни нокти и дълги пръсти... тя откъсна поглед от тях и го насочи към околния пейзаж. Но гледката бе еднообразна и младата жена откри, че отново наблюдава спътника си. Крадешком разгледа профила му, гъстата черна коса, която явно падаше в очите му, защото нетърпеливо я отмяташе назад. Кожата му бе загоряла и мека, носът му прав, а устните — твърди. Горната бе тънка, а долната — по-пълна, някак противоречаща на характера му и загатваща за чувственост, в контраст с вечно засмените му очи. Внезапно усети, че Кит е забелязал изучаващия ѝ поглед; устните му потрепваха, като се стараеше да задържи напирания смях.

Докато чакаше пред гаража, Франси изтръска пясъка от сандала си. Надяваше се, че Кит няма да се бави. Глупаво бе, че не беше предвидила колко топло ще става, докато пътуват на юг. Повдигна тежката плитка от шията си с напразната надежда, че лекият ветреца ще охлади пулсиращата ѝ глава.

Видя, че младият мъж излиза от канцеларията на собственика на гаража, и нетърпеливо го попита:

— Какви са новините?

— Страхувам се, че не са добри — отговори той. Забеляза колко бледа и напрегната изглежда младата жена и се опита да смекчи удара. — Мислят, че ще могат го оправят колата ти, но не по-рано от утре, когато ще получат резервната част от Лион.

— Утре! — Франси бе ужасена. — Но това ще ни забави най-малко с още един ден! По-добре да наемем автомобил. Трябва да намерим някоя агенция.

— Страхувам се, че няма такава, Франси. Вече попитах. Виж, налага се да почакаме до утре.

Сълзи от гняв напиреха в очите ѝ.

— До утре! — сопна му се тя. — Утре ще бъде твърде късно. Режисьорът няма да ме чака.

Разочарование и безсилие бушуваха в нея.

— Ти си виновен за всичко! Трябваше да се погрижиш за резервните части. Наех те, за да ме закараш навреме. И освен това шофираше твърде бързо — продължи тя, забравила, че го подтикваше към по-висока скорост. — Ако бе карал по-бавно, колата нямаше да прегрее.

— А ако ти се беше грижила за ремонта на колата си от време на време, може би това нямаше да се случи — язвително ѝ отвърна Кит, засегнат от несправедливото ѝ обвинение. — Колкото до резервните части, навярно забравяш, че имахме само осем часа за подготовка за този нелеп маратон.

Те впериха яростни погледи един в друг.

— Не е нелеп. — Обърна се настрани тя и преглътна, за да сподави риданието си. — Това е цялото ми бъдеше.

— Твоето бъдеще, твоето бъдеще! — разгневи се той. — Само за това слушам, откакто те срещнах. Ти си най-самовлюбената и егоистична жена, която познавам, а вярвай ми, познавам доста. През тези два дни ме пришпорваше до краен предел; нито веднъж не ти хрумна да попиташ дали съм изморен. Всеки път, когато спирахме да пием кафе, ти не откъсваше поглед от часовника си и буквално ми нареждаше да се върна зад волана. Нито веднъж не предложи да ме смениш, не че щях да приема — добави бързо той, представил си я как

шофира със сто и двайсет километра в час в обратната лента на платното.

— Да те сменя? Но нали точно затова те наех.

— И нито за миг не ми позволи да го забравя! Кога ще започнеш да се отнасяш с хората като с човешки същества, не като със слуги?

Засегнаха я не толкова думите му, колкото гневът в очите му и горчивата извивка на устните му. Това я накара да извърне глава, така че Кит да не забележи, внезапно бликналите от очите ѝ сълзи. Сетне примирено попита:

— Добре, какво ще правим сега? — Огледа се из малкия гараж, който ги беше приютил. — Има ли къде да прекараме нощта, или възнамеряваш да спим в колата?

— Уредих да преспим в един хотел. Току-що разбрах къде се намираме и им се обадох. Могат да ни приемат, Франси — увери я той, като гневът му се смени с ентузиазъм. — Сигурен съм, че ще ти хареса. И преди съм отсядал там. Това селище ми се стори познато и се оказах прав. Щом се налага да изчакаме, поне да ни е максимално удобно. — Опитваше се да я успокои, да стопи леда в сините ѝ очи и да стопли бледите ѝ страни. — Позвъних и на Тони и обясних за закъснението.

— Не желая да отсядам в никакъв хотел — процеди тя през стиснати зъби. — Искам да продължим пътя си.

Питах се какво да му каже, за да го накара да разбере колко важно е да пристигнат навреме?

— Тогава, моля. — Той се обърна и се приближи към колата, която стоеше с вдигнат преден капак. Взе изтърканото си кожено куфарче, по което имаше етикети от страни, за които Франси само бе чела в книгите.

— К-какво правиш? — попита младата жена.

— Имам теория, скъпа, според която, ако не можеш да промениш положението, в което се намиращ, трябва поне да се забавляваш добре. И точно това смятам да направя.

— Да се забавляваш? Не сме дошли тук за това!

Тя се опита да запази хладнокръвие, да каже нещо разумно, но трепереше от гняв, защото думите му попарваха надеждите ѝ.

— Абсолютно си права — гласът му бе язвителен и остър; погледът му помръкна. — Наемният шофьор забрави, че не бива да се

забавляваме. Ние двамата забравяме, че минаваме през една от най-красивите страни в света, забравяме изкуството, литературата, музиката, виното и френската кухня. Защото по-важно е бъдещето, твоето бъдеще и нищо друго. Надявам се — добави горчиво, — че когато постигнеш това, което искаш, няма да си разочарована. Но междувременно сигурно ще си забравила как да се забавляваш, как да се усмихваш. Толкова си била далеч от истинския живот, че си се превърнала на камък.

Франси му обърна гръб, като хапеше устни и си казваше, че няма да му достави удоволствие и да покаже колко са я наранили думите му. Не можеше да повярва, че точно Кит, безгрижният Кит я гледа с неприязън. Беше несправедлив, толкова справедлив! Ако една жена се впусне в изграждане на кариера, я наричат студена и безчувствена, а ако един мъж направи същото, той е окачествяван като амбициозен и последователен.

Ала ако иска да завърши пътуването си, все още се нуждаеше от Кит Ренсъм.

— Е, и какви са плановете ти? — насили се да попита тя.

— Отивам във „Влюбения заек“. Мосю Помие се съгласи да ни заеме кола до утре. Не — той охлади надеждата, която проблесна очите ѝ, — не за да заминем на юг, а да си устроим малък излет докато чакаме. Много мило от негова страна не мислиш ли? — Измери я с хладен поглед. — Можеш да останеш тук или да дойдеш с мен. На мен ми е все едно.

Франси преглътна, потиснала гордостта и гнева си.

— Предполагам, че нямам избор?

— Добра храна, удобни легла — изкушаваше я Кит. Ядът му попремина, въпреки че ръцете го сърбяха да я напляска заради упорството ѝ. — Запазих маса за седем и половина. Искаш ли да вечеряш с мен?

При споменаването на думата „вечеря“ тя затвори очи. Каза си, че всичко ще бъде наред, ако се съсредоточи върху мисълта за леглото — каквото и да било легло. Легло с хладни чаршафи в затъмнена стая, което няма да се люлее напред-назад, както се люлееше пред очите ѝ предният двор на гаража. Усети, че ѝ се повдига, и се опита да превъзмогне обземащата я слабост. Сетне прошепна:

— Да вървим.

— Добре ли си?

Сред сгъстяващия се мрак в стаята едва успя да различи Кит и загрижеността в очите му. Зад него до вратата стоеше друг мъж с връзка ключове в ръка. Тя отпусна глава върху разхвърляните възглавници и уморено промълви:

— Досега повръщах. Много ми е лошо.

Младият мъж се наведе над нея, отметна сплътните кичури коса от челото ѝ и каза:

— Бедното дете! Забелязах, че си много бледа. Защо не ми каза, че не ти е добре?

Франси мълчеше. Смътно си спомняше за пътуването с раздрънканата кола, която издаваше особени звуци, за реката покрай пътя и за алеята, водеща към ниската двуетажна постройка, обвита с бръшлян. Толкова усилено се бореше с гаденето, че не си спомняше ясно как я поведоха не към къщата, както би могло да се очаква, а покрай басейна, проблясващ под слънцето, към ниска модерна пристройка. Стаята, в която се озова, като се надяваше, че ако полежи, ще се почувства по-добре, бе голяма, прохладна и с ламперия от борово дърво. Не успя да я разгледа добре, защото моментално се втурна в тоалетната, където прекара ужасни минути, докато повръщаше.

— Всичко е наред, Франси — промълви Кит, докато сръчно ѝ оправяше възглавниците. — Ще се грижа за теб.

Младата жена усети огромно облекчение, докато той говореше бързо на човека с ключовете. Кит беше до нея и мисълта за това я успокои.

— Чаках те в трапезарията — продължи той, — бях поръчал вечерята, когато осъзнах, че е осем часът, а от теб няма и следа. Дойдох до стаята ти — не ме ли чу, когато почуках?

Франси поклати глава, навярно е била в тоалетната.

— И когато не ми отговори, повиках управителя, за да отвори — обясни той.

— Моля те, не си отивай — успя да промърмори тя, преди стаята отново да закръжи пред очите ѝ.

— Няма.

Последваха най-кошмарните часове в живота ѝ. Пристъпите на гадене я измъчваха и без помощта на Кит едва ли би успяла да се добере до тоалетната. Той тактично я изчакваше отвън, сетне буквално я занасяше на ръце до леглото ѝ. Никога досега не се бе чувствала така унижена и същевременно не можеше да повярва на оказаното ѝ внимание.

Нежността му я накара да се отпусне, сълзи бликнаха от очите ѝ.

— Не плачи, Франси — утешаваше я той, докато ги изтриваше.

— Не ме оставяй — проплака младата жена, стиснала здраво ръцете му, сякаш бяха единствената ѝ опора.

— Няма. Ще спя до теб.

„Слава Богу, съмнало се е“ — помисли си Франси, събудила се от дълбокия оздравителен сън, в който бе потънала, когато най-последно пристъпите на гадене отминаха.

Огледа се наоколо. От Кит нямаше следа, но на възглавницата, която още носеше отпечатък от главата му, беше оставил кратка, набързо надраскана бележка:

„Надявам се, че си по-добре. Предлагам да закусиш чай и кифли — позвъни на «Обслужване по стаите». Казах им да очакват обаждането ти. Отивам да проверя за колата. Ще се върна скоро.

Кит“.

Послуша съвета му и след няколко минути вече пиеше чай и внимателно отхапваше от хляба, намазан с мед. С всеки изминал миг се чувстваше все по-добре. Не знаеше на какво се дължи внезапното ѝ заболяване — на отравяне с храна или на вирус, — но нали бе преминало.

Към обяд почувства достатъчно сили, за да вземе вана и да измие косата си. Към един и половина, макар краката ѝ да се подкосяваха, успя да се добере до една от масите на терасата, които смътно си спомняше от предишния ден. Поръча си и с незапомнено удоволствие изяде един омлет, последван от риба на скара.

Тъкмо беше привършила с обяда и седеше лениво под шарената сянка, когато някакъв импулс я подтикна да отиде в стаята си и да вземе лист и молив. Седна отново на масата и прекара един прекрасен час, опитвайки се да улови играта на светлините и сенките, формите на дърветата и на масите под тях. Недоволна от резултата, тя въздъхна и отмести листовите.

Внезапно усети, че я наблюдават. Вдигна поглед и видя, че Кит стои притихнал недалеч от нея. Не знаеше колко време е бил там, но настойчивостта в очите му я накара да се изчерви.

Гледаше го как се приближава към нея с добре познатата ѝ гъвкава походка. Изведнъж се почувства необикновено щастлива и преглътна радостните си сълзи. Неочаквано и необяснимо изпита задоволство от това, че е млада и че е оцеляла след тази ужасна нощ. Беше доволна, че е измила косата си и я привързала с черна кадифена панделка, че си е сложила розово червило и малко руж.

Беше доволна, че намери в багажа си бялата ленена рокля без ръкави и с удължена талия. Докато отиваше към терасата, доста мъже я проследиха с поглед. Но най-вече беше доволна, че този висок, красив мъж се приближава към нея, без да може и без да иска да откъсне очи от лицето ѝ.

Кит застана до масата — и той като че бе задавен от чувствата си. След няколко секунди промълви:

— Изглеждаш като излязла от картина на Дега или на Реноар. Липсва ти само шапка или чадърче.

Франси с усмивка вдигна бялата сламена шапка с широка периферия от стола до себе си и си я сложи.

— Разбира се — измърмори той. — Сега вече е идеално. — Седна с лице към нея и продължи, като я гледаше изпитателно: — Радвам се, че си по-добре. — Бе забелязал, че снощната ѝ бледост е изчезнала.

— Благодарение на грижите ти — напомни му Франси. — Как да ти се отблагодаря? — Тя свенливо сведе очи, като си спомни какво се бе случило.

— Ужасна нощ, нали? — Кит се протегна под слънцето като котарак. — Нахрани ли се? Знаеш, че трябва да възвърнеш силите си.

— Да, обядвах — омлет, какъвто не бях опитвала досега. Какво мислиш, че слагат в него?

— Навярно чудотворни билки.

— Е, каквото и да е, беше прекрасен; а след това си поръчах вкусна крехка риба. Точно от това имах нужда. А ти? Навярно провалих вечерята ти снощи. О, Кит, толкова съжалявам!

— Да, скъпа — закачливо я погледна той, — дължиш ми една великолепна вечеря. Главният готвач беше отчаян, когато му казах, че не съм докоснал изключителните му ястия. Подобно събитие е безпрецедентно във „Влюбения заек“, но знаей, че и тази вечер храната ще бъде страхотна.

— Тази вечер? — Тя стреснато отвори очи. — Значи колата не е готова?

— Страхувам се, че не е, така че оставаме тук. По-добре се примири, Франси.

Младата жена откри, че бе затаила дъх, докато го слушаше, и сега въздъхна с облекчение.

— Мисля, че мога да го понеса — каза тя. Замълча, за да подбере грижливо думите си, но бе почти сигурна за отговора му. — Какво възнамеряваш да правиш сега?

— Това, което възнамерявам да правя сега — отвърна преднамерено бавно той, — е да те любя.

Франси усети, че потъва. Единственото, което виждаше, бе лицето му, единственото, което усещаше, допирът на ръката му.

Светът сякаш замря. Песните на птиците по дърветата замлъкнаха, не се чуваше и тракането на приборите за хранене, които сервитьорът подреждаше върху масите. Единствено думите му отекваха в ушите ѝ. Предишната вечер я бе видял в ужасно състояние, но очевидно това нямаше значение за него.

Франси знаеше какво трябва да направи, преди моментът да е отлетял безвъзвратно.

— Тук и сега? — попита тя, без да откъсва поглед от него.

— Можеш ли да се сетиш за по-добро време и по-добро място? — прошепна младият мъж.

Мълчаливо се изправи и му протегна ръка. Изненадан от нейната отзивчивост, Кит застана до нея и пое ръката ѝ, сетне попита:

— Любов следобед?

— Любов следобед — твърдо отговори тя.

5.

С дългите си деликатни пръсти Франси поднесе ягода към устните на Кит. Той бе затворил очи срещу ярката слънчева светлина, скръстил ръце на тила си. Изглеждаше безкрайно доволен от живота. Гърдите му се повдигаха равномерно под памучната карирана риза, разкопчана почти до кръста. Тя вече знаеше какво е да докосваш кожата му с пръстите си, топла и гладка, да усещаш мускулите под нея.

Помаха ягодата под носа му, така че той да усети силния ѝ аромат, и го предупреди:

— Това е последната.

С изненадващо бързо движение устните му се отвориха и ягодата изчезна, а в ръката ѝ остана само дръжката.

— Прасе — възкликна тя, докато го гледаше, сетне великодушно добави: — Лакомо прасе, но все пак се радвам, че я изяде. Трябва да поддържаш формата си.

Кит избухна в смях и ято врани, кацнали на съседното дърво, уплашено излетяха.

— Какво толкова смешно има? — изгледа го с премрежени очи.

— Непрестанно ме удивляваш. — Той я оглеждаше, докато Франси прилекна и впери поглед в него. Косата ѝ се подаваше изпод розовия шал и кожата ѝ бе поруменяла. По изящното ѝ носле и по високите ѝ скули се виждаха лунички и сенките под очите ѝ бяха изчезнали. В розовата си памучна рокля на бяло каре тя изглеждаше безгрижна като дете.

— Под тази неземна външност — продължи Кит — се крие една земна жена от плът и кръв. Всъщност имаш право — трябва да пазя силите си. — Гласът му бе едновременно закачлив и загрижен.

Тя се изчерви, забелязала какво се крие в очите му.

— Добре ли беше? — попита колебливо, като мачкаше края на полата си, твърде засрамена, за да срещне погледа му.

— Да, скъпа моя. Въпреки че думата „добре“ едва ли е подходяща да опиша теб и чувствата си.

Всъщност тя непрекъснато го изненадваше. Когато се озоваха в полутъмната ѝ стая, той си мислеше, че младата жена ще бъде опитна и самоуверена любовница. Но щом устните му намериха нейните, усети в нея неочаквано колебание. Блестящата ѝ външност изчезна заедно с роклята, с белия дантелен сутиен и с бикините.

Езикът и ръцете му обхождаха тялото ѝ и тя постепенно разцъфна под ласките му. По реакцията ѝ си състави лошо мнение за предишния ѝ любовник, за когото тя срамежливо му бе разказала. „Навярно е бил страхотен егоист“ — каза си той, докато все още можеше да мисли...

Вечерта пиха „Кир Роял“ и тихо отпразнуваха случилото се. Усмихваха се тайнствено над ръбовете на чашите си, пълни с магическа смес от малиново вино и шампанско, която, както отбеляза Кит, имаше същия цвят като копринената блуза на Франси.

— Мислех, че не обичаш алкохол — каза той, като наблюдаваше явното удоволствие, с което тя отпи от чашата си.

— Има много неща, които мислех, че не обичам — отговори сериозно Франси, — и реших да си променя мнението за повечето от тях.

Той се засмя, а младата жена шепнешком го упрекна:

— Шшшт, ако се смееш и ме гледаш така, всички ще разберат какво се е случило. — Тя обгърна с ръка цялата зала.

— Скъпа, те вече знаят. Не забравяй, че се намираме във Франция. — Кит отново се засмя, забелязал издайническата руменина, покрила бузите ѝ.

Вечерята им в облицованата с дърво трапезария, с високи, тапицирани със синьо кадифе столове бе така прекрасна, както ѝ бе обещал.

Поднесоха им крехки аспержи в бледо жълт сос, покрити със спагети, които се топяха в устата. Последваха ги стриди, под чиито твърди черупки се криеше вкусно месо. А след тях — плодов пай с най-сочните ягоди, които бе вкусвала.

Вечеряха мълчаливо. Франси се чувстваше като увита в пашкул, който двамата бяха изтъкали; щастието им бе толкова ново и крехко, че и най-малката чужда намеса би могла да разруши магията. Достатъчно

й бе само да седи там, да чувства топлото коляно на Кит до своето, да гледа искрящото вино в чашите и да слуша гласовете на хората около тях.

Ръка за ръка, двамата излязоха отново на лунната светлина, затваряйки се в техния собствен свят...

Изведнъж Кит върна Франси към действителността, като я прегърна. Младата жена усети приятния аромат на сапун и на крем за бръснене, топлината на тялото му и едва доловимия дъх на ягоди.

Той заяви:

— Беше повече, отколкото съм очаквал и отколкото имах право да очаквам.

Сетне допря брадичката си до главата на Франси и тя доволно въздъхна. Почувства, че би могла вечно да остане в това райско кътче от Франция. Двамата лежаха върху одеяло, намерено в колата.

Някъде гукаше гълъб, вятърът шумолеше в листата на тополите, люлееше сребристорозелените листа на върбите и гъстата сочна трева. Голяма пчела бавно прелиташе от цвят на цвят.

Остатъците от пикника им лежаха разпръснати около тях — парче франзела, намазана с пастет, малко грозде и една трета от бутилката вино. Само ягодите се бяха свършили.

— Франси — Кит я отдръпна от себе си, за да я вижда по-добре, — трябва да поговорим.

Сърцето й замря, като видя решителността в очите му. Знаеше, че този момент ще настъпи, но се надяваше поне да не е толкова скоро.

— Не ти казах, но когато се обадох на приятеля ти, за да обясня закъснението ни, той ме покани да се присъединя към вас на яхтата. Изглежда, сценаристът е закъснял и Тони ме помоли да го заместя, просто да нахвърля сюжета. Разбира се, аз се съгласих, звучеше толкова разумно, но сега знам, че не това бе основната причина да приема, а възможността да бъда с теб. Така че няма да се отървеш от мен толкова лесно, скъпа!

Очите й заблестяха; звучеше прекрасно. Ужасяваше се от момента, в който щеше да се сбогува с него. Но след миг погледът й помръкна и тя прехапа устни.

— Да — каза нежно Кит, сякаш четеше мислите й. — Няма да е лесно, нали? Тони няма да се зарадва много, когато разбере за нас.

— В никакъв случай не бива да го позволим! — Вкопчи се в ръката му. — Познавам го отлично. О, Боже, колко е ужасно! Ако Тони разбере за нас, тогава край на кариерата ми. Преди да се опомним, ще бъдем изхвърлени зад борда. — Франси трескаво обмисляше аргументите си. — Той е един от най-ревнивите мъже, които познавам...

— Аз също познавам Тони — мрачно изрече той. — Права си, ако разбере, че сме любовници... — гласът му замря.

— Това ще е краят на всичко! — прегракнало възкликна тя. — О, Кит...

Разбра какво става в душата ѝ и заяви:

— В никакъв случай няма да го пазя в тайна. Искam всички да научат за двама ни.

— Скъпи, моля те — очите ѝ го умоляваха да разбере, — изчакай, докато получа ролята. Ако изобщо я получа — поправи се тя. — Нима не разбираш, че трябва да опитам. Нуждая се от тази роля. Ще го оставиш на мен, нали, Кит? Когато настъпи моментът и всичко е уредено, тогава внимателно ще съобщя новината на Тони. — Очите ѝ бяха замъглени и тревожни.

Младият мъж я погледна, неспособен да устои на молбата в гласа ѝ. Добре разбираше колко важно е това за нея, но го обзеха мрачни предчувствия. Беше глупаво да рискува и да я загуби; но ако не ѝ дадеше тази възможност, със сигурност щеше да се случи точно това. Ето защо побърза да я увери:

— Разбира се, няма да направя нищо, с което да проваля шансовете ти. Но се надявам, че знаеш какви трудности ни очакват. Да бъда до теб, ден след ден, на една малка лодка и да не издам чувствата си? Ще ни бъде трудно, дяволски трудно... Но имам едно условие. След като получиш ролята и подпишеш договора, аз да бъда този, който ще каже на Тони и на всички останали. И никой, дори ти, скъпа моя, няма да може да ме спре!

Франси се усмихна с облекчение.

— Има още нещо — продължи Кит.

— Какво? — Сърцето ѝ, което вече биеше равномерно, отново замря.

Той изглеждаше много сериозен.

— Страхувам се, че е време за откровения. Нямах да ти го кажа, но открих, че не искам да имам тайни от теб. — Той се поколеба. — Не зная как ще го приемеш.

— Хайде, Кит. За Бога, не ме гледай така сериозно и сподели всичко с мен — опита се да говори шеговито тя. — Каква ужасна тайна си скрил от мен?

Кит пое дълбоко въздух и изопна рамене.

— Когато вчера те видях, нещо се случи. Знаех, че моментът бе решаващ. За пръв път бе премахнала бариерата между нас. — Той вдигна ръка, за да спре възраженията ѝ. — О, да, Франси, непрекъснато ме гледаше ледено и подозрително. Но вчера в очите ти имаше нещо различно и знаех, че ако не опитам, ще прекарам остатъка от живота си проклинаяки се, че съм изгубил нещо, което няма да намеря никога вече.

— И какво направи? — настойчиво попита тя през стиснати зъби, докато през главата ѝ минаваха хиляди предположения. Щеше ли това да се окаже една ужасна шега?

— Излъгах те.

— Излъга? — Устата ѝ внезапно пресъхна.

— Да. — Кит не подозираше какво става в главата ѝ. — Излъгах. Казах ти, че колата не е готова. Но беше точно обратното. Идвах да ти кажа да си събираш багажа, защото можем да тръгваме. Но когато забелязах погледа ти, направо онемях, после побързах да те излъжа. Ох! — задъхано извика той.

— Мръсник! — Франси коленичи върху него, като притисна раменете му към земята, където бе паднал след яростната ѝ атака. Пръстите ѝ се вплетоха в гъстата му черна коса и тя не особено нежно удари главата му в земята. — Мръсник! Отвратителен, чудесен мръсник! — Сетне избухна в смях. — Това ли е всичко?

— Дали това е всичко? Не е ли достатъчно? Хей, Франси, престани, боли ме! — Бе очаквал всичко, но не и подобна реакция.

— Спри, Франси — повтори той.

На свой ред я събори на земята и докато се превиваха от смях, двамата се затъркаляха като кученца.

— Значи не си ядосана? — Успя да я прикове под себе си и смехът му затихна, като видя какво се таи в погледа ѝ.

— Изглеждам ли ядосана? — попита меко тя.

— Не.

— А как изглеждам?

Той сериозно се замисли.

— Топла и мека и...

— И?

— И много съблазнителна.

— Е, и?

Той вдигна глава и се огледа, сетне произнесе фразата от предишния ден:

— Тук и сега?

— Можеш ли да се сетиш за по-добро време и по-добро място?

— усмихна се Франси, припомнила си случилото се. — Освен това — продължи тя, — щом е време за признания, сега е мой ред. Винаги съм искала да се любя наред полето като някоя селска мома.

Кит гърлено се засмя, дъхът му беше топъл като кръвта, пулсираща във вените на младата жена, устните му докосваха шията ѝ.

— В такъв случай просто не мога да ви откажа, госпожо.

6.

— Господи! — Кит застана неподвижно и подсвирна леко. — „Морска сянка“ — прочете бавно той. — Очевидно доста се е замогнал.

Яхтата, чието име бе написано на кърмата, се извисяваше над тях, бяла, ослепителна и елегантна. От мястото, където стояха, забелязаха две палуби и сложна електронна апаратура, която направи огромно впечатление на младия мъж.

Франси се интересуваеше повече от това, което се виждаше на палубите. На кърмата бе поставена маса със седем стола, а през прозорците се виждаше каюткомпанията. Фотьойли в бледосив и прасковен цвят бяха подредени върху бледожълтия килим, а наоколо стояха вази, пълни с цветя. Пред очите на двамата се простираше пристанището на Сен Тропе с плетеницата от високи мачти и блестящата под слънцето вода, а около тях се тълпяха хора, облечени в пъстри дрехи, дошли тук да видят свят и да бъдат видени от света. Те се разхождаха безцелно и се оглеждаха, надявайки се да бъдат забелязани.

— По-добре да ги известим, че сме тук — каза Кит, докато съжаляваше, че яхтата не е отплавала, без да ги дочака. Имаше чувството, че сянка затъмни слънцето, че двамата с Франси са стигнали до развръзката, и не беше сигурен, че е готов за това, което им предстои. Но не биваше да разочарова младата жена. Тя изглеждаше толкова обнадеедена и красива в белите си панталони и широка риза. За него си остана загадка как успяваше да изглежда така след три часа път с малката ѝ кола. Само три часа, а все едно никога не сме били във „Влюбения заек“ — помисли си тъжно той.

После си пое дъх и извика:

— Хей, вие на „Морска сянка“!

Над парапета надникна мъж, облечен в бяло, с шапка с козирка и слънчеви очила.

— Това е Тони — каза Франси с облекчение. — Здравей, Тони, ето ни и нас.

Значи все пак не бяха отплавали без тях. Продуцентът си свали очилата. Изглеждаше много загорял на фона на бялата си риза.

— Здравейте! — махна възбудено той. — Кит, Франси, пристигнахте най-послед! Изчакайте малко, ще помоля да спуснат мостика. — И главата му изчезна.

— Май доста се вживява в ролята си на капитан — кисело промърмори Кит и Франси се засмя.

Двама моряци спуснаха мостика, а тя прошепна:

— Когато Тони ми предложи да плаваме с яхтата, не предполагах, че иска да ме превърне в прислужник — въобще не е в неговия стил. — Тя махна с ръка по посока на „Морска сянка“, чийто месингови части блестяха на слънцето.

— Юнга — разсеяно я поправи младият мъж. — Прислужникът на кораб се нарича „юнга“.

— Все пак се радвам, че на тази яхта няма да ми се наложи да работя. Бях готова да готвя в камбуза — нали така се казва, но, изглежда, че не ще бъде необходимо...

— Не и с пълен екипаж, който да се грижи за нас — промърмори Кит, като я последва по малкия мостик и се здрависа с мъжа, който ги очакваше. — Мис Уилсън? Мистър Ренсъм? Добър ден и добре дошли на борда на „Морска сянка“. Аз съм капитан Блек и всички ние се радваме, че сте сред нас. А сега ми позволете да ви заведа при мистър Фрийленд и неговите гости. — И той се обърна и ги поведе към носа.

Двамата го последваха по палубата от тиково дърво, излъскано до блясък, покрай люковете от тъмно стъкло, след това по малка стълба. Озоваха се до по-широката задна палуба, където петима души ги очакваха.

— Мис Уилсън, мистър Ренсъм — обяви тържествено капитанът и Франси се озова в прегръдката на Тони.

Той я притисна силно и когато устните му докоснаха нейните, освен аромата на одеколона му тя долови миризма на пура и на бренди. Несъзнателно настръхна в прегръдката му, но освен че присви очи, Тони с нищо друго не показа, че е забелязал реакцията ѝ.

— Франси, скъпа, чудесно е, че най-послед си тук!

Той собственически я прегърна през раменете и стисна ръката на Кит.

— Благодаря ти, че ни я доведе жива и здрава. — Добродушно потупа Кит по рамото. — Радвам се да те видя след толкова много време. Вярно ли е, че си загубил работата си?

— Това е самата истина — отговори спокойно той.

— Лош късмет. — Тони махна с пурата си. — Но това е добре дошло за мен, нали? Радвам се, че ще порботиш върху сценария. Обичам да подхвърлям на приятелите си по нещо, когато късметът ги е изоставил.

Франси внезапно видя, че едно мускулче потрепва на лицето на Кит. Копнееше да го докосне и да го успокои, но от отговора му никой не разбра какво в действителност чувства.

— Много мило от твоя страна.

— Чудесно, чудесно. Хубаво е, че се присъединихте към отбора. По-късно ще поговорим, а сега елате да се запознаете с приятелите ми.

Той ги поведе по палубата към четиримата, които Франси бе забелязала по-рано. Младата жена се почувства зашеметена от непознатата обстановка. Бели шезлонги, блестящи от чистота, две сребърни кофички с шампанско, поставено в лед... Палубата бе засенчена от бледозелен брезентов навес и в паметта ѝ изникна песничка, която някога беше чула: „Това е животът...“.

Сякаш бяха на светлинни години от врявата на пристанището и тълпата, през която си пробиваха път, за да се доберат до яхтата. Ето какво можеха да купят парите: не само лукс и власт, но и свобода, възможност да избягаш от пълното с грижи всекидневие. „Дори затвор, ако е удобен като този, не би бил толкова страшен“ — реши тя.

Но кога Тони бе придобил този американски акцент, който усети в говора му? Навярно го усвояваш, когато работиш с американци, но не го бе забелязала в Лондон. Той явно се бе отдал ентусиазирано на морския живот, защото дрехите му бяха копие на униформата на капитан Блек, за щастие без златните еполети, както с облекчение забеляза Франси. Но пръстенът и часовникът бяха златни, както и тежката верижка, проблясваща през разкопчаната му риза.

— Изглеждаш добре — каза младата жена, като го огледа, усетила енергията, която той излъчваше. Бе придобил тъмно махагонов

загар, но как би могъл да потъмнее толкова много само за няколко дни? Тя имаше неприятното чувство, че това е някакъв трик.

— О, аз съм добре — увери я Тони. — Няма нищо по-хубаво от този начин на живот. Много по-приятно е, отколкото да отседнеш в хотел. Ела да те запозная с останалите. — И все още с ръка през раменете ѝ, той я насочи към другите гости.

— Лоула, мога ли да ти представя Франси Уилсън? Франси, Лоула Бойд. Убеден съм, че ще станете приятелки.

От натиска на ръката му върху раменете ѝ, Франси предположи, че жената е съпруга на единия от продуцентите. Тя впери поглед в слабичката блондинка, облечена в светлосиньо трико и излегнала се в един от шезлонгите. На пръв поглед непознатата изглеждаше на около четиридесет, но след по-внимателно вглеждане опънатата кожа около очите и брадичката ѝ свидетелстваха за една-две пластични операции. Имаше тъмен меден загар и ръцете ѝ с лакирани нокти бяха на петдесет и пет годишна жена — ръцете на жените издават възрастта им.

— Радвам се да се запознаем, скъпа. Тони говори само за теб. Каза ли ти, че ще спим заедно?

Младата жена повдигна въпросително вежди към Тони.

— Лоула не може да спи с Харви, нейния съпруг... — побърза да обясни той.

— Защото хърка — намеси се блондинката. — Боже, как хърка този човек! Ако някога ни се развали сирената, трябва само да завържем Харви на мачтата — докато спи, разбира се, и няма да ни пропуснат. Такъв си е бил винаги — продължи тя. — За мен беше шок, когато отидохме на сватбено пътешествие, и ад през първите пет години от брачния ни живот, но след като спечели първия си милион, му казах — отсега нататък отделни спални!

Докато Лоула говореше, самият Харви се приближи. Беше дребен като жена си, дори по-нисък от Тони, но изглеждаше много властен. Докато стискаше ръката му, Франси си спомни един разговор с Джаки за техен общ познат. „Зная, че е дребен мъж — бе казала приятелката ѝ, — но не и когато стъпи върху купищата си пари.“ — И двете млади жени се бяха засмели. „Същото може да се каже и за Харви“ — помисли си тя, и когато срещна погледа му, си каза, че ще е по-добре да не го забравя.

— А това е Честър, племенник на Лоула и Харви и също продуцент на филма.

— Племенник по линия на жена ми — поправи го Честър. — Радвам се да ви видя, мис Уилсън.

— Франси. Моля наричайте ме Франси — измърмори тя на човека, който бе скочил на крака, когато я видя. Беше ясно, че никога не се е излагал на слънце, тъй като кожата му бе толкова бледа, колкото светли бяха косата и очите му. Очи, които приличаха на речни камъчета — сиви и мътни.

С облекчение измъкна ръката си от влажната му длан и се обърна към последния член от групата.

— А това е Антон, за когото съм сигурен, че си чувала и когото най-накрая убедих да режисира филма ми.

— Enchante, mademoiselle^[1]. — Непознатият, изрекъл тези думи, бе висок, приветлив и изискан, и въобще не приличаше на Тони или на двамата Бойд. Той се приведе с галска любезност над ръката ѝ. Като се изправи, каза:

— Но ти си дори по-хубава, отколкото те описваше Тони. За мен ще бъде удоволствие да участваш във филма ми, Франси. Мога ли да те наричам Франси?

Той я притегли до себе си и двамата застанаха до парапета. Очите му я наблюдаваха одобрително.

— А сега искам да те видя под яркото слънце и освен това да разбере какво знаеш за филма — продължи Антон.

— Страхувам се, че нищо. Тони не ми съобщи подробности.

Режисьорът внимателно огледа лицето ѝ, но го направи толкова безпристрастно, че Франси не се засегна. „Все едно, че съм модел на скулптор или съм на лекарски преглед“ — реши тя.

— Е, добре, налага се да поговорим. Какво знаеш за Медичите?

— Флорентинските Медичи? — попита тя, като се надяваше, че е предположила правилно.

Антон кимна, все още наблюдавайки я незаинтересовано и безпристрастно.

— Филмът е за тях — обясни той.

— За Козимо или за внука му Лоренцо? — разрови паметта си Франси.

— Умница си ти! — похвали я режисьорът. — Всъщност и за двамата. Ролята, която смятаме да ти предложим, е на Мадлена, любимата дъщеря на Лоренцо. Не е голяма роля, но изтъква човечността на главния герой... Е, май се поувлякох с обясненията. — Той се усмихна печално и чаровно. — Моля да ми простиш. Мога ли да ти предложа нещо за пиене?

Франси с удоволствие би останала с този интересен мъж, за да опресни познанията си за Медичите и за италианския Ренесанс. Тя инстинктивно му се довери и го хареса, но Тони се намеси. „Няма съмнение кой командва тук“ — помисли си Франси, като долови властната нотка в гласа му — прикрита от смеха, но неизменно присъстваща.

— По-късно ще ѝ предложиш нещо за пиене, Антон. И не се опитвай да флиртуваш с нея! Помни, че Франси е мое момиче! — престорено шеговито изрече той, но начинът, по който взе ръката ѝ, показваше, че всъщност предупреждението е напълно сериозно. Сетне продължи: — Сега ще ѝ покажа каютата. А ти, Кит, вземи един стюард и донесете багажа. В колата ли каза, че си го оставил? Ела, Франси.

Тя не смееше да погледне към Кит; нямаше друг избор, освен неохотно да тръгне след Тони, който отвори тежката врата и я поведе надолу по стълбите.

Климатичната инсталация охлади кожата ѝ след горещината на палубата. Усети миризмата на дизелово гориво и леките вибрации на мотора под краката си; яхтата се готвеше за отплаване. Стълбата, по която слизаха, зави към широк коридор с ламперия от светло дърво, където висяха дискретно осветени картини. Докато минаваше покрай тях, с изненада установи, че една много напомня творба на Сисле, друга — на Бонар. Ами онази скулптора на кон? Невъзможно бе да е оригинал от времето на династията Танг, така небрежно поставен в една ниша. Искаше ѝ се да се поогледа, но Тони бързаше напред, горд да я въведе в каютата, която навярно щяха да делят с Лоула.

Тук дървената ламперия беше бяла, украсена със злато, а на стената, която не беше заета от вградени гардероби, две големи огледала създаваха илюзията, че помещението е още по-голямо. Франси забеляза канапе и два стола, покрити с коприна в тюркоазен цвят, в съчетание със завивките върху двете единични легла. Краката ѝ

потъваха в китайския килим в лимоненозелени и млечнобели цветове. Вместо люкове имаше овални прозорци с тюркоазни завеси.

Тони бе така горд, сякаш лично бе участвал в построяването и обзавеждането на яхтата. Ентусиазирано отвори вратите на гардероба и ѝ показа множество бутони, чрез които се намаляваше или засилваше осветлението или служеха за повикване на стюарда. Благодарение на специалното електронно оборудване пасажерите на яхтата можеха да се свържат по телефона с всяка точка от земното кълбо. Телефон имаше дори в облицованата с лапис лазули баня, обзаведена с позлатени кранчета.

— Какво ще кажеш?

Той бе запалил нова пура, забеляза Франси, като бърчеше нос, защото миризмата ѝ беше противна.

— Надявам се, че нямаш нищо против да я делиш с Лоула? — погледна я несигурно. — Разбира се, ако не ти харесва, има и друга възможност. — Изражението му подсказваше какво ще ѝ предложи. Предчувствието ѝ не я излъга, тъй като я попита: — Може би предпочиташ моята каюта? — Но когато тя поклати глава, философски сви рамене. — Може би така е по-добре, скъпа. Лоула е от много старомодно семейство от Средния Запад и не бих искал да я шокираме! Така че, надявам се да се примириш с общата каюта.

Тя си пое дълбоко дъх и мислено отправи благодарствена молитва към Лоула. Беше безсмислено да се пита какво би се случило, ако Тони я беше завел в своята каюта, ала знаеше, че това би довело до скандал, след който тя и Кит щяха да бъдат свалени на сушата...

Гласът му я върна към настоящето. Докато говореше, ръката му галеше нейната.

— Разбира се, мога да бъда и по-настоятелен. Но не бих посмял да огорчавам Лоула, защото както вече установих, всичко, което я огорчава, огорчава и Харви. Все пак перспективата е много примамлива, Франси. Толкова дълго те чаках да пристигнеш...

Тя видя какво се крие в погледа му, докато умело се изплъзваше от ръката му.

— И колко си красива — последва я той. — Дори по-красива отпреди. Кит спомена, че си била болна по време на пътуването, но на мен ми изглеждаш добре. А Кит? Добре ли се държа? Не се опита да ти стори нещо, нали? — Очите му внезапно се вледениха и тръпка

пробяга по гърба на Франси. Той продължи: — Ако е опитал, няма да си намери място в града. — Говореше уж на шега, но не можеше да се сбърка заплахата в думите му.

— Не — стори й се, че гласът й прозвуча отдалеч, — държа се добре. — Тя докосна посребрените четки и гребен върху тоалетната масичка, които навярно принадлежаха на Лоула. Почувства, че Тони се приближи и застана зад нея, усети горещия му дъх до бузата си.

— Добре, защото семейство Бойд те харесват, Франси. — Посочи с пурата си към палубата. — Аз мога да преценя. Изиграй картите си добре и ще станеш звезда. С мен, Харви и Антон зад гърба ти ще станеш голяма звезда. Но трябва да изиграеш картите си добре. — С ловко движение я притисна към дървената ламперия, така че тя не можеше да помръдне.

Беше оставил пурата си в пепелника; пхна ръце под тениската й и стисна гърдите й. Беше й трудно да диша, устните му бяха впити в нейните, а острите ръбове на ламперията се забиваха в гърба й. Тя си наложи да не се съпротивлява, нито да се опитва да се освободи от него. Въпреки ниския си ръст Тони беше доста силен. Съпротивата й само би го разгневил, а Франси не биваше да рискува да се случи това. Стоеше неподвижно, докато устните му се впираха в нейните, но не бе особено изненадана от поведението му. Знаеше какво изпитва към нея от момента, в който я срещна, но в Лондон можеше да го държи на разстояние. Тук, на яхтата, той вече не се прикриваше и Франси моментално видя какво се таи в него.

„Ще влезеш ли в мрежата ми? — попитал паякът мушичката. — Дали не направих точно това“ — мислеше си младата жена, докато устните му се движеха надолу по шията й към раменете й. Той повдигна меката памучна тениска още по-високо. Тя стисна юмруци и леко се отдръпна, като се опитваше да прикрие чувствата си.

Леко почукване на вратата я спаси. Тони, който без съмнение мислеше, че това е Лоула, отстъпи гузно назад и Франси с подкосени крака отиде да отвори вратата.

Беше Кит. Младата жена въздъхна с облекчение. Той се появи с широка усмивка, но погледът му беше гневен. Франси имаше неприятното чувство, че той знае точно какво се е случило. Думите му потвърдиха съмненията й.

— Багажът ви, мадам — каза ѝ, но независимо от закачливия тон, в гласа му прозвуча студена нотка.

Зад него двама стюарди носеха куфарите ѝ.

— Вътре ли да ги внесем?

— Да, да, моля.

Франси им показва къде да ги сложат.

— Ще се видим на палубата — каза Тони. — Коктейлите ще бъдат сервирани след дваайсет минути. Надявам се да бъдеш готова.

Младата жена не се заблуждаваше — знаеше, че това е заповед.

— Хайде, Кит — продължи продуцентът. — Сигурен съм, че умираш за едно питие.

Вратата се затвори зад тях.

Когато остана сама, Франси се хвърли върху едно легло, без да забележи, че смачка кувертюрата. Трескаво си повтаряше думите на Тони. Бе така погълната от мислите си, че не усети потреперването на яхтата, когато двигателите ѝ заработиха, и бавното ѝ отдалечаване от пристанището.

Струваше ѝ се, че съзира видение — блестящо и трепкащо. Първоначално бе много далеч, но постепенно все повече се приближаваше, докато накрая бе толкова близо, че можеше да го достигне с ръка. Тя забрави следите от устни на Тони и как миризмата на пурата му я караше да бърчи нос. Забрави за Лоула и Харви и за израза в очите на Честър; за малко забрави дори и за Кит, толкова бе погълната от своята пленителна мечта.

Думите на Тони отекваха в ушите ѝ: „Ще станеш голяма звезда“.

[1] Enchante, mademoiselle. (фр.) — Приятно ми е да се запознаем, госпожице. — Б.пр. ↑

7.

Разноцветните лампички по мачтите бяха загасени.

Франси си пое дълбоко дъх и обърна пламналото си лице към соления вятър. „Още една чудесна вечер отмина“ — щастливо си помисли тя, докато се взираше в тъмнината, сред която от време на време проблясваха разпенени вълни или светлините на рибарските лодки.

Бяха вечеряли на кърмата на маса, покрита с бледосиня покривка с бели апликации и натежала от сребърните прибори и кристалните чаши. Осветлението се състоеше от свещи, защитени от вятъра със стъклени глобуси. Двама стюарди и един прислужник им сервираха в сребърни съдове кюфтенца от раци със сос от стриди, последвани от яребица. Заобикалящата ги тъмнина сякаш сближаваше пасажерите; чуваха се смях и оживени разговори.

После някой донесе радио, уловиха някаква италианска станция с танцова музика и двете дами имаха много кавалери. „Но Кит не ме покани — помисли си с внезапна болка Франси, — въпреки че танцува с Лоула.“ Напоследък я избягваше. Въпреки че се бяха уговорили така, безразличието му я нараняваше. „Какво толкова лошо има в един танц“ — питаше се младата жена.

Вдъхна още няколко пъти морския въздух и се обърна да последва Лоула към каютата им, когато се сблъска с Тони. Понечи да му пожелае „лека нощ“, но думите останаха неизречени. Имаше нещо в израза на лицето му и в блясъка в очите му, което я накара да се почувства така, сякаш огромна вълна разлюлява „Морска сянка“. Безмълвно мъжът се пресегна и я улови за покрития с бял и златен емайл колан.

— Причиняваш ми болка — проплака Франси, усетила закопчалките да се впиват в плътта ѝ, но той сякаш не я чу и бе принудена да се обърне и да застане до парапета до него.

— Искам да поговорим, скъпа — процеди той.

Тя повдигна въпросително вежди при нотката, която долови в гласа му, и се помъчи да се изтръгне от ръцете му.

— Става дума за Честър — поде Тони.

— За Честър?

— Да, за него. Защо не танцува с Честър?

— Как да не съм!

— Да цели две минути и половина.

— Той е безнадежден танцьор — кипна Франси. — Непрекъснато ме настъпваше. — Спомни си как му се бе извинила и го бе изпратила обратно на бара. — И като стана дума за Честър, можеш ли да ми помогнеш? Наистина става досаден, като се влачи след мен... — замлъкна и преглътна, забелязала гневния му поглед. Изведнъж осъзна, че синята копринена рокля прилепва към тялото ѝ, сякаш я бяха полели с вода. Забеляза как Тони оглежда гърдите ѝ, сетне премества погледа си върху бедрата ѝ.

Пурата му описва червена светеща дъга в мрака, преди да падне в тъмната вода, и на нея ѝ се стори, че дочува съскането ѝ.

— Коя, по дяволите, си мислиш, че си ти, Франси? Е, позволи ми да ти напомня, в случай че си забравила... ти си нищо, никоя... манекенка, чиято кариера е приключила, все още не си филмова звезда. И ако продължаваш да се отнасяш така с Честър, ще си останеш нищожество до края на живота си.

Младата жена понечи да му възрази, да се възпротиви, споменът за прекрасната вечер угасна, както бе угаснала пурата, ала пътят ѝ за бягство беше прерязан. Тони продължи:

— Смея да ти напомня, че Честър е един от продуцентите на този филм, или по-точно ще бъде, ако го убедим да подпише. Но ако оттегли подкрепата си, тогава няма да се снима филм. А без филм няма да има и роля за теб. Достатъчно ясно ли се изразявам?

Устните му се бяха превърнали в тънка, права линия. Това бе моментът, когато паякът се готвеше да изяде мушичката. Франси се опита да овладее тръпките по гърба си, докато думите му проникваха в съзнанието ѝ. Това бе само Тони, винаги можеше да се справи с него, нали? Но внезапно я обзе чувството, че стои до напълно непознат човек.

Той продължи със същия твърд глас, който не бе чувала никога преди:

— Няма да допусна да провалиш плановете ми, така че ти предлагам да се откажеш от високомерните си маниери и да слезеш на земята. И най-вече: бъди мила, много мила с Честър. А ако не можеш да го сториш, те съветвам да напуснеш яхтата.

Франси се почувства така, сякаш някой я бе ударил в стомаха, но не искаше той да разбере колко стресната е от заплахата в гласа му. Вдигна глава и го погледна ледено и гневно.

— Да бъда мила, казваш! Какво по-точно означава „бъди мила“, Тони? Защото, ако означава това, което си мисля, боя се, че си сбъркал адреса. Има много жени в Лондон, които отговарят на изискванията ти, въпреки че поведението ти може да се охарактеризира с една неприятна дума, която не искам да изрека.

— Как смееш! — Гневният блясък в очите на Тони се засили. — Как смееш да излагаш на риск работата ми, бъдещето ми, само защото си решила, че Честър не заслужава вниманието ти! Вземи се в ръце, Франси, и бъди благодарна, че те предупредих навреме. Всичко зависи от теб. Бъди любезна с Честър, използвай огромния си чар да омагьосаш Антон и аз ще забравя какво се опита да ме наречеш. Промени поведението си или напусни яхтата. Няма да излагам на риск деловите си отношения. Това е първото ми и последно предупреждение.

Тя овладя желанието си да му отговори достойно. Но някакво вътрешно студено гласче я предупреди, че се бори за оцеляването си. Всичко, казано от Тони, бе горчивата истина — ако не получиеше ролята, тя щеше да си остане нищожество. Ето защо потисна гордостта си, която и диктуваше да обърне гръб на неверния си приятел и да забрави за филма. Шумно пое дъх, за да успокои опънатите си нерви.

— Е, предупредих те и се надявам, че си достатъчно разумна да си вземеш бележка. Ако беше някоя друга, просто щях да я сваля на сушата на следващата спирка. Повярвай ми, ти си единствената жена на този свят, на която бих позволил да стигне толкова далеч. Нека да бъдем приятели и взаимно да си помагаме.

Гласът му се промени, като загуби твърдата си нотка, и той отпусна колана ѝ. Франси нямаше намерение да му покаже колко много я бе наранил и уплашил.

Очите на Тони потъмняха от страст и той започна да я милва. Но този път тя не се опита да прикрие отвращението си от докосването му.

Мъжът навярно го усети, но само повдигна вежди и се отдалечи.

Младата жена остана дълго на палубата да се взира в кадифената нощ. Припомняше си думите му и се опитваше да овладее чувствата си, преди да отиде в каютата и да срещне проникателния поглед на Лоула. Накрая изправи рамене и с високо вдигната глава заслиза по стълбата.

8.

„Изглежда толкова спокойно там долу“ — помисли си Франси, докато гледаше през парапета към морето. И много по-прохладно, отколкото на палубата, където никакъв вятър не раздвижваше влажния въздух, докато закотвената яхта леко се поклащаше в залива.

Водораслите бавно и хипнотично се раздвижваха от мъртвото вълнение; водата бе толкова чиста, че се виждаше дъното. Риби се стрелкаха между огъващите се водорасли. Франси имаше чувството, че може да посегне и да вземе камъче от дъното. Помисли си, че сред спокойния подводен свят не би я заплашвало нищо, въпреки че навярно и там имаше хищни риби, търсещи лесна плячка. И все пак животът там изглеждаше много по-лесен в сравнение с „подводните рифове“, на които се натъкваше сега.

— Не си му казала още, нали?

Гласът на Кит я накара да подскочи и я изтръгна от унеса ѝ. Не беше чула стъпките му, защото младият мъж носеше леки платнени обувки. Когато той се облегна на парапета, тя леко се отдръпна.

Но Кит не я докосна.

Профилът му се открояваше на фона на яркосиньото небе, до болка познат и все пак... тя се вгледа по-внимателно и забеляза, че лицето му е напрегнато.

Той не откъсваше поглед от хоризонта, сякаш изражението на Франси му бе подсказало отговора.

Бяха сами — за пръв път. Подчинили се на желанието на Лоула, всички бяха отишли на разходка на брега. Сетне щяха да обядват в луксозния хотел, който Франси бе зърнала сред зелените хълмове. Очевидно желанията на Лоула бяха закон за останалите пасажери. Откакто напуснаха Капри, бяха минали покрай толкова много острови. Този беше просто още един по техния път и Франси се извини, че няма да се присъедини към компанията.

Въздъхна с облекчение при мисълта за уединението. Откри, че една яхта, дори голяма като „Морска сянка“, предоставя твърде малка

възможност да останеш сам.

Не че се оплакваше. Беше обградена от разкош, от момента, в който стюардесата ѝ донасяше сутрешния чай, до последната чаша шампанско, изпита на палубата. Ако желаеха да поплуват, да карат водни ски, сърф или да се гмуркат, Тони трябваше само да вдигне телефона и да съобщи на капитан Блек.

Тя мислеше, че и Кит е слязъл на сушата, ето защо появата му я изненада и стресна. Последните няколко дни го виждаше толкова рядко — започваше да си мисли, че нарочно я избягва.

— Къде се загуби тези дни? — попита го, преструвайки се, че не е чула въпроса му.

— Работех върху сценария.

Тя си спомни, че веднъж, когато спря пред вратата му, дочу тракането на пишещата машина. Понечи да почука, но при мисълта, че Тони може да разбере за посещението ѝ, тя отпусна ръка и забърза по пътя си, преди да се е поддала на изкушението.

— И няма да му кажеш, нали? — продължи Кит тихо и безмилостно.

— О, скъпи, не мога! Да изчакаме, докато решат, че съм подходяща за ролята. Ако му кажа, той моментално ще намери друга актриса. Моля те, дай ми още малко време! Нали ми обеща.

Докосна ръката му, но той я дръпна като ужилен.

— Защо не си честна с мен, Франси, и просто не признаеш, че нямаш намерение да му казваш? Не и ако това означава да загубиш шансовете си да изиграеш Мадлена.

— Ролята е чудесна — каза меко тя. — Знай, че мога да се справя. Моля те, Кит, бъди търпелив.

— Още колко, Франси? Още колко трябва да стоя на заден план и да гледам как Тони те третира като своя собственост, как те върти на малкия си пръст? Как мислиш се чувствам, когато Честър те опипва под масата всяка вечер?

Той млъкна, когато тя възкликна с поруменяло лице:

— Ти знаеше?!

— Беше достатъчно ясно. Честър не е особено изтънчен. Омръзна ми да го моля да ми подаде солта, за да махне ръката си от коляното ти.

Франси не бе заблудена от шеговитите му думи. Когато го погледна, видя, че кроткият му тон няма нищо общо с яростта в очите му.

— И Тони няма нищо против поведението на Честър? — продължи той. — На негово място бих побеснял.

Младата жена преглътна.

— Тони се нуждае от финансовата подкрепа на Честър за филма... — обяснението звучеше неубедително дори за нея.

— Следователно всичко, което Честър прави, е добро — иронично завърши вместо нея Кит. — Боже мой, мила, не мога да повярвам, че се примиряваш с положението! Как понасяш този мъж да те докосва?

Той се вгледа в безизразното ѝ лице.

Франси стисна устни, за да спре пороя от думи, които сякаш я задушаваша. Искаше ѝ се да му каже колко противно ѝ е това, което ѝ заповядват да прави, как през цялото време усеща върху себе си погледа на Тони, бдителен и пресметлив. Знаеше, че няма да посмее да му се възпротиви, и това я изнервяше, сякаш бе въжеиграч без спасителна мрежа под себе си.

— Всичко това ти допада, нали? — Кит обгърна с ръка безупречно чистата палуба и бледозеления брезентов навес, шезлонгите и малкия бар, пълен с всякакви маркови напитки, кофичките с лед, постоянно зареждани с бутилки шампанско. — Това е истинският живот за теб, нали? — продължи той. — Бляскавата обстановка, безупречното обслужване, миризмата на пари и власт във въздуха. Разбрах го по изражението ти още когато се качихме на борда в Сен Тропе.

— И какво лошо има в стремежа ми да бъда част от този свят? — гневно отвърна Франси. Дълбоко в сърцето си знаеше, че всичко, което казва той, е вярно. Не ѝ харесваше това, което Тони ѝ заповядваше да прави, но не можеше да промени нищо. Разкъсвана бе от вътрешни противоречия, ала с всеки изминал ден копнееше все повече за ролята на Мадлена; вече смяташе, че я е заслужила. Кит не би могъл да разбере това чувство.

— Какво лошо има в желанието да си заобиколен от лукс? Да имаш възможността да направиш всичко, за което повечето хора могат само да мечтаят?

— Няма нищо лошо — отвърна Кит. — Но не можех да си представя, че точно ти ще се унижаваш, за да го получиш.

— Да се унижавам? Как смееш да говориш така? — Гневът ѝ нарасна, като забеляза презрителния му поглед.

Той се обърна и се облегна на парапета с ръце в джобовете си. За страничния наблюдател стойката му би изглеждала небрежна, но под жълтата памучна риза мускулите му бяха напрегнати и сковани.

— Франси, моята горда Франси! — Гласът му бе изпълнен със съжаление, докато оглеждаше бялата ѝ ленена рокля и синьо-лилавия шал — в същия цвят като очите ѝ, завързан около кръста ѝ. — Как можеш да играеш по свирката на Тони.

— Не съм твоята Франси — каза тя през стиснати зъби.

— Така ли? — повдигна вежди Кит. — Интересно, някога си мислех, че си. Спомням си едно момиче, с което прекарах чудесно във „Влюбения заек“ и което изглеждаше съвсем като теб; момиче, което бе топло и нежно, когато го прегръщах. Но може би двете се разминават. Онова момиче можеше да се усмихва и да ме кара да се усмихвам. Сега осъзнавам колко се различавате. Ти си студена и безчувствена, проклинам часа, когато се запознах с теб.

Думите му бяха като удар с камшик. Но тя нямаше да му позволи да разбере колко я бе наранил.

— Харесва ти да ме критикуваш, нали? — отвърна, като гневът ѝ надделя над болката. — Харесва ти да ме унижаваш. И то само защото искам да постигна нещо, да осмисля живота си.

— Но за какво ти е всичко това? — запита я с присвити очи. — Толкова ли искаш да бъдеш известна? Не ти ли стига скромната ти слава? Или има нещо друго, което те подтиква? Мислех, че топмодели като теб могат да се оттеглят достойно от сцената и до края на живота си да правят каквото искат, без да се налага да се унижават пред разни неприятни типове. Защо правиш всичко това, Франси?

— Защото ми се налага — отвърна рязко тя.

— Налага ти се? — Сините му очи я гледаха подигравателно. — Да, знай, не си спестила и едно пени. Похарчила си всичко за бързи коли и палта от норки и бедното малко богато момиче е без пукната пара.

— Това е вярно. — Думите ѝ се изплъзнаха, преда успее да ги спре, и тя прехапа ядосано устни.

Кит я погледна и бавно и продължително подсвирна.

— Надявам се, че говориш сериозно.

— Да.

— Какво се случи?

— Загубих парите си — отговори младата жена, като извърна очи.

— Разкажи ми.

Прочете отказа по лицето ѝ и по гневния ѝ поглед. Брадичката ѝ бе вирната предизвикателно.

— За Бога, кажи ми, Франси. Ако не ми помогнеш да разбере поне малко от това, което правиш и защо го правиш, мисля, че ще полудея!

Наблюдаваше как младата жена с мъка преглъща и как се бори с гордостта си.

— Не е много приятна история — започна бавно тя. — И предполагам, че се случва по-често, отколкото би си помислил човек. Виждаш ли, имаше един мъж. — Кит почувства болка в сърцето, като видя как помръкнаха очите ѝ. — Бях млада, наивна, неопитна, но, разбира се, мислех, че знам всичко. Пробих и печелех добри пари, наистина добри пари. Бях много доволна от себе си, смятах се за преуспяла. После срещнах онзи мъж, който бе чаровен, привлекателен и мил, всичко, за което едно момиче може да мечтае. Той ме ухажваше, о, как ме ухажваше! Цветя, телефонни обаждания в полунощ, пикници и малки изненади. Посрещаше ме на летището независимо по кое време беше полетът ми — по това време често пътувах до Щатите — и разбира се, аз се влюбих в него, точно както го беше изчислил.

— Продължавай.

— Сгодихме се. Ники обясни, че ще напусне компанията, за която работи, и ще започне собствен бизнес. Каза, че иска да спечели достатъчно пари, за да мога да престана да работя и да бъдем винаги заедно. Бях глупава, завъртя ми главата. Разбира се, дадох му всичките си спестявания и запазих само къщата си. Приятелят ми щеше да купи няколко сгради, които да даде под наем, като запази приземния етаж за себе си и за новия си бизнес. Изглеждаше много добра сделка. Цените на недвижимата собственост в Лондон непрекъснато се покачваха и дори работата му да не потръгнеше, нямаше да загубим.

— И какво се случи?

Франси сякаш преживяваше отново всеки миг.

— Имах работа в Ню Йорк. Когато заминах, той уреждаше последните подробности и се чудех защо въобще не се обаждат; обикновено ми телефонираше два-три пъти дневно. Но този път — пълно мълчание. Опитах се да му се обадя, но телефонът само звънеше и звънеше. Бях обезумяла. Мислех, че е станала катастрофа. Веднага щом се прибрах в Лондон, се втурнах към апартамента му, от който имах ключ. Беше празен. На следващия ден отидох при агента по недвижимите имоти, с когото приятелят ми уреждаше сделката. Човекът никога не беше чувал за Ники.

Тя се обърна към Кит и горчиво изрече:

— Каква глупачка, а? Малка глупачка!

— Не отиде ли в полицията?

— Разбира се. Но те откриха, че Ники е заминал за Испания, а по това време между двете страни нямаше спогодба за екстрадиране. Какво можех да направя? Нямах пари, за да го последвам, да се изправа срещу него. Едва успях да покрия месечните вноски за къщата. Освен това не исках никаква публичност. Можеш да си представиш как щяха да изглеждат заглавията във вестниците: „Топмодел, измамен от гаджето си“ и така нататък. Единствено гордостта ми ме крепеше. Исках само да ближа раните си насаме и да започна отначало. — Тя впери поглед в него и продължи: — Сега съм бедна като църковна мишка. Ники ме обра до стотинка. Работих много през последните няколко години и успях да изплатя къщата си, но дните ми като модел приключиха, а в банката не ми е останало много. Е, разбираш ли защо така отчаяно се стремя към успеха?

— Да. Това обяснява много. Но, Франси, не постъпвай така със себе си. Веднъж беше щастлива с мен; ще бъдем щастливи отново.

— И с какво ще живеем? — Очите ѝ бяха ледени. — О, съжалявам, ако накърнявам мъжкото ти самолюбие, като ти припомням, че нямаш работа. Но аз съм била бедна, Кит, и не възнамерявам да бъда бедна отново. Знам как живее сестра ми, омъжена за селски ветеринар, която се опитва да отгледа две малки момиченца с нищожни средства. Тя е изхабена, непрекъснато уморена — не искам да стана като нея.

— Но ако дойдеш с мен, заедно ще успеем. Обещавам ти.

— Обещавам ти, обещавам ти! — подигравателно повтори тя. — Само това говорите вие, мъжете. Ники беше същият като татко. Предполагам, че затова се влюбих в него; казват, че момичетата винаги се влюбвали в мъже, които приличат на бащите им. Но бях свидетелка как майка ми се опитва да живее от обещания, докато баща ми проиграва последните пари. А когато посегна на спестяванията на майка ми, тя го изхвърли. Разбира се, винаги съм я обвинявала. Момичетата могат да бъдат много жестоки, особено в юношеска възраст. Едва по-късно разбрах, че мама го направи, за да спаси част от парите, необходими и да отгледа мен и сестра ми.

— Значи мислиш, че всички мъже са еднакви? — попита Кит предпазливо като хирург, който бърка в отворена рана.

— О, не зная. Но след Ники се заклех никога повече да не позволявам на някой мъж да ме използва. Не искам да свърша като майка ми или като сестра ми. От този момент нататък ще контролирам живота си. Реших никога вече да не се доверявам на мъж.

— Дори и на мен?

— Да, Кит, дори и на теб. — Тя го погледна открито. — Преживяхме нещо чудесно, истинска идилия, но това е всичко. Отново сме в реалния свят, където сметките трябва да се плащат. Не можем да живеем завинаги във „Влюбения заек“.

— Нямах намерение да напускаш Тони, нали?

— О, имах. Наистина имах. Но когато дойдох на яхтата, забелязах, че ме харесват, а Антон твърди, че имам добри перспективи. Не разбираш ли, че положението се промени?

— И ще направиш всичко, за да постигнеш целта си, дори и ако това означава да бъдеш мила с Честър.

Тя отбегна презрителния му поглед и попита:

— Да не мислиш, че е лесно? — Изправи се и открито го погледна, без да моли за милост. — Нямам друг избор. Тони ми каза: „Изиграй добре картите си“ и точно това правя.

— Доволен съм, че го открих навреме — изсмя се студено Кит. — Всичко е било игра за теб, нали? Една идилия, както я нарече. И като си помисля, че бях готов да те обикна, Франси, действително да те обикна...

— Но любовта не е достатъчна. — Тя замахна и удари по парапета.

— Очевидно не е.

— По-добре да си отидеш. В интерес е и на двама ни.

Той постави ръце на раменете ѝ и я обърна с лице към себе си, така че Франси да не може да избегне погледа му, нито студеното презрение в гласа му.

— Ще ти бъде много удобно, нали? Използва ме, за да дойдеш тук, и повече не съм ти необходим, би желала просто да изчезна? Но няма да го направя, Франси. Не си единствената тук, която използва шанса си. Имам да пиша сценарий и бих могъл да спечеля пари от това, а парите са най-важното нещо на света, нали? Горчив урок, но ми дойде точно навреме.

Франси усещаше как ръцете му я изгарят през тънката материя на роклята ѝ, близостта му караше кръвта ѝ да кипи. Затвори очи, за да не вижда лицето му, и почувства, че той отпуска хватката си. После младият мъж се обърна и си отиде.

Той бавно се отдалечи. Тя гледаше високата му фигура, лекотата на движенията му и успя да се пребори с лудешкото желание да изтича след него.

Но защо я болеше толкова много?

9.

— Тази рокля е доста предизвикателна, скъпа!

Франси повдигна ръце към дълбокото правоъгълно деколте; дърпаше го и го опъваше, като напразно се опитваше да повдигне алената прозрачна материя. Ала гърдите ѝ оставаха наполовина открити, каквато е била целта на моделиера.

— Не оставя много на въображението — продължи Лоула. — Ще подлудиш мъжете.

Франси я изгледа учудено. Не очакваше одобрението, което долови в гласа ѝ. Не и от тази жена с праволинейно поведение, което не се връзваше с русата ѝ коса и с прекалено ярките ѝ дрехи. Колкото повече я опознаваше, толкова по-често се изненадваше от реакциите ѝ. В края на краищата червената рокля наистина не оставяше много на въображението — високата стегната талия повдигаше малките ѝ гърди, които изглеждаха по-пълни, а под късата пола се показваха дългите ѝ крака. Но вместо Лоула да се ужаси от прозрачния тънък шифон, тя се държеше така, сякаш с Франси бяха сестри и трябваше да се обединят срещу жестокия свят на мъжете.

— Тони ми я купи — обясни младата жена, като се чудеше защо ли се съгласи да се появи в такъв предизвикателен тоалет. Но Тони настояваше. Когато излезе от пробната на малкия скъп бутик в Палма, забеляза жадния му поглед.

— Гордея се с теб — заяви той и Франси знаеше, че я използва така, както и тя него. Беше средство, с което продуцентът убеждаваше Харви и Честър да финансират филма му, подобно на яхтата, шампанското и изисканите ястия, които трябваше да създадат подходяща атмосфера за сключването на сделката.

— Костюмът ти във филма ще бъде още по-предизвикателен — отбеляза, като видя съпротивата в погледа ѝ.

„Така да бъде — помисля си тя, докато обуваше златистите сандали. — Ще мисля за дрехите си и за постъпките си и за това като за някаква роля.“ Но дълбоко в душата си знаеше, че тази роля няма да

приключи със завършването на снимките. Прожекторите нямаше да изгаснат и декорите да бъдат изнесени. Франси знаеше, че ще трябва да играе някаква роля до края на живота си, и се опитваше да убеди себе си, че точно това е желала.

Импулсивно вдигна ръце и разпусна косата си. „Ето тяхната френска принцеса“ — помисли си тъжно. С русите си къдрици, които се спускаха до раменете ѝ и с късата рокля с тесни ръкави, тя изглеждаше така, сякаш бе слязла от фреска във флорентинска църква.

Лоула се оказа права. Когато тя влезе в салона и спря до вратата, внезапна тишина се възцари сред мъжете във вечерни костюми. Кит свъси вежди и сините му очи проблеснаха странно. Антон също отвори широко очи, макар че се владееше твърде добре, за да издаде мислите си; Харви я гледаше така, сякаш проучваше финансов отчет и изчисляваше печалбата. Ръцете на Честър внезапно се разтрепериха и той разля част от питието си.

Очите на всички бяха вперени в нея, докато Тони я съпровождаше до масата им. След първия стреснат поглед, който издаваше толкова много, Честър се съвзе. А Кит стоеше настрана и спокойно разговаряше с Антон, но Франси знаеше, че очите му не пропускат нищо.

Тя отказа да отиде с тях в казиното. След деня, прекаран в залива Форментор, „Морска сянка“ бе хвърлила котва в пристанището на Палма, тъй като Лоула обяви, че ѝ е омръзнало да си ляга рано.

— Ще остана на яхтата и ще работя върху ролята си — каза Франси и потупа дебелия ръкопис с кафява подвързия, който режисьорът ѝ бе дал преди няколко дни. Той обясни, че това е все още необработеният сценарий, но е достатъчен, за да добие представа какво ще се иска от нея. Беше благодарна за времето, което Антон ѝ отделяше, като постепенно я въвеждаше в ролята ѝ и ѝ помагаше да се чувства по-уверена. Младата жена все повече му се доверяваше и го харесваше и не би искала да го провали.

— Вървете — обърна се към спътниците си тя. — Щом като започнете да залагате, въобще няма да ви липсвам. — Запъти се към кабината си и им махна за сбогом.

Ядоса се, когато стигна в каютата си и видя, че е забравила в салона ръкописа и златната си чантичка. Побърза да се върне и да ги

вземе. Изненада се, дори се поуплаши, когато видя Честър да стои по средата на елегантно обзаведеното помещение.

— Не отиде ли с тях? — попита престорено небрежно. — Не се ли чувстваш късметлия тази вечер?

— Напротив — отговори той.

Но защо ли косъмчетата на тила ѝ настръхнаха, — зачуди се Франси. Не бе възможно да се чувства застрашена от него — от този шишко с опулени очи и дебели бели ръце с черни косъмчета на пръстите. Мразеше тези ръце, които толкова често стискаха коляното ѝ...

Опита се да прогони неприятната мисъл и си каза, че Честър е просто прекалено нахален. Можеше да се справи с него. Както бе успявала в подобни случаи. Освен това в случай на опасност щеше да повика някого от екипажа. „Спри да си фантазираш“ — каза си тя и грабна чантата и ръкописа от канাপето в прасковен цвят.

— Добре тогава, лека нощ, Честър.

— Не си отивай. — Той сложи ръката си върху рамото ѝ, преди тя да успее да стигне до вратата.

— Честър, трябва да уча ролята си. Не мога да си губя времето.

— Има нещо, което трябва да ти призная, Франси. — Приведе се към нея и тя долови миризмата на вино. — Не исках да ти казвам, но като те видях облечена в тази рокля, толкова красива, толкова недостижима...

— Благодаря ви, сър — каза младата жена, като се насилваше да запази шеговитата нотка в гласа си. Къде беше стюардът, който обикновено идваше да изнесе чашите им от стаята?

Той улови и разбра погледа ѝ.

— Наоколо няма никой — каза. — Целият екипаж слезе на сушата тази вечер. — Приблужи се по-близо до нея. — Но има нещо, което трябва да ти кажа. Не исках, но като те видях тази вечер, в тази рокля, помислих си: „По дяволите, ще ѝ кажа всичко!“. Искам да кажа, колко дълго трябва да крия какво чувствам? И предполагам, че и ти изпитваш същото? О, зная, че когато ме видя за пръв път, нямаше много време за мен, но аз забелязах как се промени. Видях как ме гледаш по нов начин, видях как се накланяш към мен, когато ми говориш, и това ми даде надежда, Франси.

Тя преодоля безумното желание да се изсмее. Беше се справила по-добре, отколкото предполагаше, след като бе убедила Честър, че се интересува от него. Да играе? Тя си спомни как изтъкваше пред Тони, че не може да играе, но явно бе по-талантлива, отколкото подозираше! За това изпълнение заслужаваше „Оскар“!

— Франси, мисля, че ти си най-прекрасното нещо в живота ми. Когато за пръв път се качи на борда, не можах да повярвам — беше толкова елегантна, изискана и красива, а косата ти — толкова руса. — Той протегна ръка и докосна един кичур.

„По дяволите — помисли си Франси, — защо трябваше това да ми се случи?“ Направи няколко стъпки и застана зад ниската масичка за кафе. По дяволите, животът ѝ бе достатъчно сложен и без Честър, който се мъknеше подире ѝ с печален поглед и с вид на влюбен за пръв път ученик. Ама, че нелепост! Без да престава да се усмихва, младата жена се опита да се промъкне покрай канапето към вратата, но той ѝ препречи пътя. „Продължавай да се усмихваш — повтаряше си тя. — Няма за какво да се тревожиш, продължавай да се усмихваш и да говориш.“

— Честър, много мило от твоя страна. Всяко момиче би било поласкано от вниманието ти. Но имаш жена и деца и мисля, че не бива да ми говориш по този начин.

— Те не ме интересуват — промърмори дрезгаво той. — Не ме интересува предишният ми живот. Искam единствено теб, Франси. Нима не разбираш? Всичко в теб ме подлудява. Очите ти, тялото ти... — и той докосна раменете ѝ. Почувства как младата жена потрепна, но продължи: — Бъди добра с мен, Франси. Знаеш, че мога да направя много за теб, дори повече от Тони. Обещавам ти всичко, всичко...

Устните му се впиха в нейните.

— Честър, недей! — Обезумяла, тя се опитваше да го изблъска, но ѝ беше невъзможно.

— Целуни ме, Франси. Целуни ме силно. — Той отново я зацелува.

Франси се опита да се изскубне, но напразно. С едната си ръка я беше притиснал към себе си и тя почувства как езикът му се опитва да проникне в устата ѝ.

— Не се съпротивлявай — изсъска насилникът, — не се съпротивлявай. Зная, че и ти ме желаш.

Свободната му ръка се спусна към гърдите ѝ и се пхна в деколтето. Тя направи крачка назад и усети, че зад нея е едно от канапетата. Нямаше как да избяга. Честър я притисна още по-силно. Усетила, че губи равновесие, Франси се опита да извика, но той отново впи устни в нейните.

Когато падна, младата жена чу как се разкъсва плат. „По дяволите — помисли си тя, сякаш частица от разума ѝ хладнокръвно констатираше случилото се, — отиде ми роклята.“

Но след миг хладнокръвието ѝ се изпари. Ужасната сцена започваше да става твърде действителна.

Тялото на Честър върху нея не беше никакъв сън или кошмар, от който скоро щеше да се събуди. Тя бясно мятеше главата си и устните му не можеха да намерят нейните, но той целуваше шията ѝ, раменете ѝ и се спускаше надолу към разголените ѝ гърди. С крак разтвори стиснатите ѝ колене и колкото и да се опитваше, тя не можеше да се изплъзне изпод него.

Стори ѝ се, че ще припадне, беше ѝ почти невъзможно да диша.

Внезапно, сякаш по чудо, изчезна тежестта, която я притискаше.

— Този път прекали — изрече провлечено Кит и докато говореше, замахна с юмрука.

Франси седна на земята. Чувстваше се като замаяна, дишаше на пресекулки.

Честър лежеше на пода, зяпнал глупаво Кит, който тъкмо посягаше да го вдигне и да повтори удара си.

Тя погледна към младия мъж, който беше блед като платно и ужасно разгневен. Никога преди не беше виждала този израз на нечие лице, но инстинктивно разбра какво означава: това бе освирепял от гняв мъж, който защитава своята жена, както са постъпвали всички мъже от създаването на света до наши дни.

Честър се дръпна безпомощно, за да избегне новия удар.

— Не, Кит, недей!

Думите ѝ сигурно проникнаха до съзнанието му, защото очите му загубиха замаяния си израз и отново се фокусираха. Отпусна мъжа толкова рязко, че той се олюля и едва не падна.

— Ще ми платиш за това — измърмори насилникът, като докосна раната на брадичката си. — Ще се погрижа да те изхвърлят от яхтата.

— Опитай, само опитай! — Очите на Кит искряха. — Ако споменеш само една дума за случилото се, с мис Уилсън ще отидем право при Харви и Лоула. Ще видим дали ще им хареса, че съпругът на племенницата им се е опитал да изнасили Франси. Не съм сигурен, че това много ще им допадне. Сега изчезвай! — Той кимна презрително към вратата. — И ако някога отново се приближиш до Франси, ще повторя онова, което направих току-що. Само че следващия път никой не ще успее да ме спре, преди да съм приключил с теб веднъж завинаги.

Без да каже дума, Честър се стрелна, към вратата, лицето му бе придобило пръстен цвят.

Кит удовлетворено го наблюдаваше как излиза. Сетне тържествуващо се обърна към Франси и ѝ протегна ръце, готов след победата да получи наградата си.

Ала се вцепени, забелязал гневния блясък в очите ѝ.

— Какво направи? — изсъска тя. — О, Кит, какво направи!

— Нищо особено — язвително отвърна младият мъж. — Просто му попречих да те изнасили.

— Какво ще правим, ако напусне яхтата и оттегли подкрепата си? Това би означавало край на всичките ни планове, край на усилията ми. Ама че си глупак — нахвърли се върху него, а гневът ѝ нарастваше с изчезването на страха.

— Закрий се, Франси. — Гласът му бе уморен и тя осъзна, че роклята ѝ е разкъсана отпред. — Колко далеч щеше да му позволиш да стигне? Предполагам, че отново ще се извиниш с ролята си в този дяволски филм. Навярно предпочиташ да се преструваш, че нищо не се е случило.

— Щях да се справя и сама!

— Така ли? Значи просто ми се е сторило, че имаш нужда от помощта ми.

С треперещи пръсти Франси придърпваше деколтето на разкъсаната рокля.

— Нямаше право да се намесваш — продължи тя. — Може да си провалил всичко с нахлуването си. Сега има вероятност филмът изобщо да не бъде заснет. Трябваше ли да го удрияш толкова силно? Всъщност защо си тук?

— Върнах се, защото имах странното чувство, че може да ти потрябвам — промълви той, — и мисля, че бях прав.

— Не се нуждая от теб — извика жената. — Имах нужда от шофьор, но ангажиментът ти приключи.

— Нима? — Устните му побеляха, а очите му искряха като нейните. — Договорът ми е изтекъл? Но ти не си ми платила.

— Какво?

— Не помниш ли? Уговорихме се да ми плащаш по четиридесет лири на ден. Мислиш ли, че съм го забравил? „Живеем в действителния свят, където сметките трябва да се плащат.“ — цитира я подигравателно той.

— Ще ти платя — процеди Франси. — Ако това е всичко, което искаш, ще получиш чек веднага.

— Благодаря — изрече спокойно Кит.

Тя взе чантичката си, която беше паднала на канапето и мълчаливо му написа чек, като се опитваше да овладее треперещите си пръсти.

— Ето! Въпреки че съм изненадана от нахалството ти...

Той го взе и го задържа между палеца и показалеца си, като го разглеждаше внимателно, после вдигна поглед и промърмори:

— Хм, изглежда наред. Но какво те кара да си въобразяваш, скъпа моя Франси, че използването на тялото ти за две нощи струва двеста лири? — Кроткият му тон противоречеше на думите му и това ги правеше още по-болезнени. — Може да си добра в леглото, но не чак толкова. Освен това имал съм и по-добри любовници.

Франси онемя. Лицето ѝ ставаше ту бяло, ту алено и загубила всякакъв контрол, тя посегна да го удари, само и само да изтрие насмешливата усмивка от лицето му.

— О, не, скъпа! — Той с лекота улови ръката ѝ. — Няма нужда да го правиш.

Изви ръцете ѝ зад гърба и я наклони към себе си. Поглъщаше я с поглед така, както когато за пръв път се изправи лице в лице с нея, но сега нямаше смях в очите му, а само студено пренебрежение.

Тя се бореше да се освободи от ръцете, които стискаха китките ѝ.

— Точно така, Франси, съпротивлявай се! Може би така си привлякла вниманието на Честър. Нали знаеш, някои мъже си падат по

това, а ние знаем, че Франси ще направи всичко, за да получи ролята си във филма.

Очите му проблеснаха, когато младата жена обезумяла се замята, опитвайки се да избяга.

— А сега, за да не съм „капо“, идва моят ред.

Притисна устните си към нейните. Целува я дълго. Франси не подозираше, че устните му могат да бъдат толкова студени и жестоки. Кит не обръщаше внимание на протестите ѝ. Тя се съпротивляваше и в същото време се бореше и със себе си, тъй като чувстваше как се отпуска в прегръдките му.

— Е, това е всичко, което искам от теб. — Устните му се отдръпнаха от нейните, ръцете му се разтвориха. Пусна я толкова рязко, че тя падна на канاپето.

С един последен презрителен поглед Кит се обърна и излезе.

— Изпий това, *cherie*.

Почувства как някой внимателно ѝ помага да седне.

— Хайде, Франси, не плачи.

Антон държеше чаша с бренди в ръка, а изражението на лицето му бе състрадателно и загрижено като на семеен лекар.

С треперещи пръсти тя се опита да изтрие сълзите от лицето си.

— Всичко е наред — промълви режисьорът, наблюдавайки безплодните ѝ усилия, после ѝ подаде носната си кърпа, която ухаеше на одеколона му. — Не си първата жена, която виждам да плаче.

Франси нямаше представа колко време бе минало, докато изплаче гнева и болката си. Стискаше здраво една възглавница, която бе първото нещо, попаднало ѝ под ръка.

— Страхувам се, че доста я намокрех — каза срамежливо тя, като посочи мокрите петна по коприната, които се опитваше да заличи.

— Винаги съм се чудел как жените успяват да отделят толкова много влага, когато плачат — пошегува се Антон, като се опитваше да прогони трагичния израз от лицето ѝ. — Не се притеснявай, Франси. До сутринта ще изсъхне. За теб е по-важно да си пийнеш малко бренди. — И той ѝ поднесе тумбестата чаша, пълна със светлокафявата течност. — Браво! — Наблюдаваше я как отпива и как постепенно самообладанието ѝ се възвръща.

— Навярно си чул всичко? — Франси го погледна с все още зачервени очи над ръба на чашата си, като с една ръка придържаше

разкъсаната си рокля.

— Страхувам се, че да. Върнах се рано и се настаних на палубата, за да изпия вечерния си коктейл. Прозорците бяха леко отворени.

— Тогава какво ще ме посъветваш да направя?

— Зависи от теб, Франси. Единствено ти си в състояние да прецениш дали си заслужава жертвата, защото не мисля, че можеш да имаш едновременно този млад мъж и кариера в киното.

Той се засмя, като видя изражението й.

— Мислеше, че не зная какво чувства Кит към теб? Мила моя, аз съм режисьор. Занимавам се с човешките емоции и чета по лицата на хората. Не беше необходимо той да ми казва нищо, защото виждах в очите му какво изпитва към теб. Когато влезеше в салона, си позволяваше да те погледне само веднъж, сякаш погледът му можеше да издаде чувствата му. О, криеше ги добре от всички останали, но не и от мен! — Засмя се отново малко тъжно. — Ала едва ли би разрешил на своята жена да попадне в света на киното, където понякога човек трябва да изневери на принципите си, за да постигне целта си.

— С други думи, няма да ми позволява да... — тя се поколеба.

— Да флиртуваш, да се усмихваш, да бъдеш по-мила към важните хора, които биха могли да помогнат на кариерата ти — завърши вместо нея Антон. — Не, Франси, страхувам се, че няма да е съгласен. — Той се засмя. — Навярно ще разбие носовете на всичките ти ухажори. — Очите му станаха малко тъжни. — Така че трябва да решиш, скъпа моя госпожице. В живота на всеки идва време, когато трябва да избира между два пътя.

— Мисля, че вече направих своя избор — каза бавно и твърдо тя.

— И не искаш да опиташ да го върнеш обратно?

Младата жена потръпна, припомнила си презрението в прощалния поглед на Кит, което той не се опита да скрие.

— Не мисля, че би се върнал, дори и да опитам.

— Права си — съгласи се Антон. — Много го нарани тази вечер. Но сега — оживи се той, — ако си взела твърдо решение, трябва да обсъдим бъдещите си планове. Мисля, че не бива да оставаш повече на тази яхта.

— Но филмът...?

— Тони не ти ли каза? Харви и Честър подписаха тази вечер. Всичко е уредено. Скоро започваме снимките.

Франси облекчено въздъхна.

— Тогава аз...?

— Ще играеш Мадлена — завърши триумфално Антон.

Младата жена откри, че трепери, но не знаеше дали от облекчение, или причината бе в случилото се преди малко.

— Мисля, че е най-добре утре сутринта ние двамата да вземем самолета за Лондон — продължи режисьорът.

— Възстановени ли са полетите?

— Стачката приключи и ние ще летим за дома утре сутринта с частния самолет, който използвам — заяви Антон.

— Ами Тони? Ще ми позволи ли да замина?

— Ще те пусне, ако го помоля. — Забелязал съмнението в очите ѝ, той продължи: — Аз съм режисьорът, скъпа моя. И когато му кажа, че трябва да се направят пробни снимки, да се ушийт костюмите и ти да се подготвиш, мисля, че ще се съгласи.

Франси отново въздъхна с облекчение. Внезапно ѝ се прииска час по-скоро да напусне яхтата.

— Колкото по-скоро си тръгна, толкова по-добре — каза твърдо тя.

Антон внимателно я изправи на крака.

— Добре. Остави всичко на мен, добрия чичо Антон. А сега трябва да си лягаш. Мисля, че днес имаше достатъчно преживявания. Кой знае, може би утре ще започнеш новата си кариера.

10.

„Голямата зала с ламперия в замъка Уиндъм Корт изобщо не се е променила“ — помисли си Франси, докато гледаше надолу от площадката на първия етаж. Същите огромни прозорци, които пропускаха мека светлина и същите каменни плочи на двора, непроменени през вековете. Няколкото седмици, изминали от последното ѝ посещение тук, представляваха само миг от вековната история на тази сграда.

Нищо не се бе променило и все пак всичко изглеждаше различно. По онова време Франси все още работеше, беше обичана и ценена и присъствието ѝ беше жест към лейди Вейл. Сега благодарение на диамантения пръстен, подарен ѝ от Тони, тя беше почетен гост и я уважаваха заради него.

От балната зала, където сякаш преди векове бе демонстрирала тоалетите за аукциона, ясно се чуваше как оркестрантите настройват инструментите си. Когато влезе заедно с Тони, тя обходи с поглед салона, но не видя Кит.

Под предлог, че иска да остави наметката си в спалнята на горния етаж, младата жена се отдалечи от Тони. Внезапно осъзна, че инстинктът, който ѝ подсказваше, че Кит ще бъде тук, се оказа съвсем правилен.

С изненада разпозна фигурата му с широки рамене. Той стоеше в залата с дъбова ламперия с гръб към нея, пъхнал безгрижно ръце в джобовете, и разговаряше с няколко души.

— Кит — повика го тихо Франси.

Младият мъж навярно я чу, защото се обърна и я загледа как слиза по широките стъпала, докато роклята ѝ от светлосиня тафта шумоли при всяка крачка.

Сърцето ѝ се сви отново, когато погледите им се срещнаха. Кит изглеждаше непроменен. Но дали наистина беше така? Очите му не бяха ли станали по-недоверчиви и проникателни?

„Всичко свърши“ — каза си тя. Това, което бяха преживели, ѝ се струваше като сън и неведнъж се беше улавяла да се пита дали наистина се е случило.

Но не можеше да си позволи да мисли за него. И всеки път, когато си спомнеше за младия мъж, тя бързаше да прогони образа му.

А имаше много неща за премисляне. Програмата ѝ беше доста натоварена, откакто пробните снимки приключиха успешно. Беше като пионка, която Тони местеше по шахматната си дъска — от уроците по актьорско майсторство до пробите на костюмите, от интервютата за няколко внимателно подбрани списания до участието ѝ в едно телевизионно шоу.

Снимките щяха да започнат веднага след като тя и Тони се върнеха от сватбеното си пътешествие — едновременно с подготовката на филма вървеше и подготовката на сватбата им.

Тони ѝ беше направил предложение за женитба, когато се върна в Лондон. Избра добър момент, когато тя се нуждаеше от нещо, с което да запълни празнината в сърцето си. А както веднъж ѝ бе казал, когато ѝ направи предложение, щеше да е съвсем сигурен, че тя ще приеме, и някакъв инстинкт му подсказа, че моментът беше дошъл.

Тя се съгласи, понеже изглеждаше разумно, и си казваше, че е по-добре да следва разума си, а не сърцето. Защото, когато слушаше сърцето си, това ѝ носеше само болка.

Тони веднага пое нещата в свои ръце. Нито една подробност не считаше за малка или маловажна и докато приготвянията напредваха, тя започна да разбира защо само една от църквите в Лондон бе достатъчно голяма, за да побере тристата души, които бяха поканени, и защо само един от най-известните лондонски хотели можеше да ги приеме.

Той настояваше да види сватбената ѝ рокля, така както бе настоявал и за костюма ѝ на Мадлена, въпреки че тя го предупреди за поверието, че не е на добро младоженецът да вижда булката в сватбена рокля преди самата церемония.

Но Тони не обърна внимание и я придружи до една модна къща, където проведе дълъг и ентусиазиран разговор с дизайнера.

Роклята беше готова и висеше в гардероба ѝ и въпреки че Франси може би не би избрала точно тази, тя се подчини на желанието на Тони.

Както се улови, че прави това през повечето време.

Понякога имаше чувството, че това не беше нейната сватба, а просто още една продукция, носеща отпечатъка на Тони.

Само че в тази щеше да играе главната роля и докато плановете му ставаха все по-големи и рекламната му кампания набираше сили, тя осъзна, че няма право на грешки, иначе...

Когато той обяви, че Кит ще бъде кум, тя се ужаси. Щеше да е невъзможно да издържи цялата церемония под погледа на тези подигравателни сини очи, но не каза нищо на Тони. Откри, че веднъж взел решение, беше много трудно някой да го разубеди. Реши да говори по този въпрос с Кит и правилно бе отгатнала, че той ще е тук тази вечер.

От балната зала се чуваше оркестърът да свири откриващото парче, а през отворените двойни врати към трапезарията забеляза дългия, отрупан с лакомства бюфет, заобиколен от по-малки маси и малки позлатени столчета, които още не бяха заети.

За Уиндъм Корт тази вечер бе en fete, защото празнуваха годиша на Ферди Вейл, но тя не мислеше за щастливата двойка, която посрещаше гостите си, или за музиката и танците, докато слизаше по стълбите, за да се изправи лице в лице с Кит.

— Франси! — Той направи дълбок поклон. — И на какво дължа тази чест?

— Кит, трябва да говоря с теб — каза, като се огледа наоколо. За пръв път съдбата беше благосклонна към нея и наоколо нямаше и следа от Тони. Моментът бе сега или никога.

— Тогава говори, красива Мадлена.

Тя с раздражение прехапа устни. Говореше й така, сякаш бе пиян, а това щеше да направи задачата й далеч по-трудна.

— Не мога да говоря тук. — Огледа се наоколо, като забеляза няколкото погледа, отправени към тях. Ясно съзнаваше, че ако поговори по-дълго време с него, погледите щяха да се изпълнят вместо с просто любопитство с жаден интерес.

— Тогава ме последвай. — Той се насочи към една малка стая, която Франси познаваше от предишното си посещение и която семейството използваше като стая за закуска.

— Тук вътре — каза той, — но първо трябва да си взема едно питие.

Спря един минаващ сервитьор, който му предложи подноса си с чаши.

— Не, не, добри момко — каза Кит, — тези не ми вършат работа. — И решително грабна бутилката, сякаш това бе спечелена от него награда.

Франси осъзна, че ще е много по-трудно, отколкото бе предполагала. Последва го в красивата стая в синьо и жълто, която, както с благодарност забеляза тя, бе празна.

Внимателно затвори вратата зад гърба си и музиката и шумът от партито заглъхнаха. Разгледа го по-внимателно. Изглеждаше по същия начин; очите му не бяха загубили сините си искрици и сърцето й трепна, като видя ироничния им блясък.

— Виждам, че тенът ти избледнява — каза тя.

— Разбира се. Всичко избледнява с времето.

Имаше ли горчивина в думите му, зачуди се тя.

— И какво имаш да ми казваш, моя малка Франси? — продължи той, като леко се олюляваше.

Франси застана пред стилната камина, върху която бяха подредени вази с жълти рози и лилии, и впери потъмнели от тревога очи в Кит, който безгрижно отпиваше от бутилката с шампанско. Младата жена неодобрително стисна устни, като видя как няколко капки от течността опръскаха бялата му риза.

Въпреки че бе пиан, той забеляза погледа й и иронично заяви:

— Все още не ме одобряваш, а, Франси? Продължаваш да играеш ролята на Ледената девица? — Усмихна се, като видя как тя се изчерви. — Въпреки че веднъж — продължи замислено, — ледът се стопи. — Сякаш за миг той се пренесе в миналото, после язвително изрече: — Признавам, че доста си се разхубавила.

Огледа роклята й от светлосиня тафта, с широки ръкави, обшити с перли, сякаш знаеше, че Тони я беше избрал. Вдигна поглед и няколко секунди се взира в бледото й, умело гримирано лице. Франси го наблюдаваше враждебно, с гневно стиснати устни.

— Виждам, че не си си губила времето напразно. — Докосна диамантената й обица. — Тони сигурно е много щедър любовник.

— Не ми е любовник. — Думите се изплъзнаха от устата й.

— Така ли? Държиш го на разстояние до сватбата? Умно момиче, умно и пресметливо. — Кит отново отпи от бутилката.

Определено е пиан, реши тя, по-добре да не обръща внимание на оскърбленията му.

— Не мислиш ли, че си пил достатъчно?

— Достатъчно? Напротив, не съм. — Наклони глава, сякаш размишляваше. — Всъщност бих казал, че изобщо не съм пил.

„Този човек е невъзможен“ — помисли си Франси, като забрави, че това бе първото ѝ впечатление, когато преди няколко седмици го видя за пръв път точно тук, в Уиндъм Корт.

— Пиан или трезвен, готов съм да изпълня всяко твое желание — заяви, вживял се в ролята на галантен кавалер.

— Кит, моля те, изслушай ме!

— Целият съм слух — отвърна той и отново надигна бутилката.

„Безнадежден случай“ — помисли си, но трябваше да направи последен опит, преди Тони да се запита къде е и да тръгне да я търси.

— Става въпрос за сватбата...

— А, да, сватбата. — Той я погледна сериозно и примигна. — „Сватбата на годината“, както я наричат и каквато навярно ще бъде.

— Наистина ли искаш да бъдеш кум? Не би ли могъл да откажеш?

— Да откажа? — Изглеждаше смаян, докато леко се поклащаше и обмисляше предложението. — Да откажа на Тони, стария ми приятел? Не, Франси, в никакъв случай!

— Мислех, че ще бъде по-лесно и за двама ни, ако ти...

— Ако не бъда там? — В този миг Кит въобще не изглеждаше пиан.

— Да — Франси отбегна погледа му.

— Но ще го сторя — промълви тихо той. — Искам да се уверя, че всичко ще бъде наред.

— Това е чудовищно — кипна тя. — Правиш го само за да ми отмъстиш...

— Не, Франси, въпреки, че ми е минавало през ума.

— Така и предполагам! — избухна младата жена. — Не можеш да ме оставиш на мира, нали? Трябва да си до мен, дори и на сватбата ми! Защо не дойдеш и на сватбеното пътешествие?

— Прекрасна идея! — Той се замисли. — Хм, въобще не е лоша, Франси, поздравявам те. — Сетне вдигна като за наздравица бутилката с шампанско, преди отново да отпие. — Сватбено пътешествие с двама

мъже. Сигурен съм, че ще се справиш. Бихме могли да вземем и Честър, за да се почувстваме наистина добре. Горкият Честър — поклати глава със съжаление. — Наистина ми е мъчно за него. Ходеше като замаян, когато приключи с него. Сигурен съм, че когато получиш всичко, което искаш от нас, без съмнение ще се прехвърлиш на следващото бедно създание, изпречило се пред погледа ти. Доколкото те познавам, а аз те познавам добре, вероятно вече си го набелязала.

Думите му я накараха да се изчерви от гняв, но Франси успя да преглътне язвителния си отговор. Кит се бе превърнал във враг и трябваше да се отнася с него като с противник в дуел.

— Кит, не те искам на сватбата в църквата — отсече тя. — Моля те, кажи на Тони, че си променил решението си...

— Малкото ми глупаче! — Гласът му бе напълно сериозен, сякаш не бе изпил нито глътка шампанско. — Нима не виждаш подалеч от красивото си носле? Не разбираш ли, че го правя заради теб?

— Заради мен?

— Нищо не ти е ясно. Тони беше доста подозрителен към мен, когато пристигнахме на „Морска сянка“. Разпитва ме подробно няколко пъти, очевидно искаше да разбере какво се е случило между нас през онези два дни. Омъжваш се за ревнивец, Франси, и знаех, че ако откажа поканата, само ще затвърдя подозренията му, че става въпрос за нещо повече от обикновени отношения между шофьор и жената, която го е наела.

Ала защо сърцето ѝ подскочи, когато в съзнанието ѝ изникна споменът за Кит и полутъмната спалня...

— Нямах причина да откажа, Франси — продължи Кит, без да забелязва реакцията ѝ. — Ако бях отказал, това само щеше да затвърди подозренията му, а аз не исках да излагам на опасност бъдещата ти кариера, към която така се стремиш...

Франси почувства как сълзи напират в очите ѝ. Думите му бяха толкова неочаквани.

— Не можем ли да бъдем приятели, Кит? — промълви тя.

— Приятели! — Младият мъж невесело се изсмя. — О, Франси, наистина не разбираш нищо, нали? Не, не можем да бъдем приятели. Ще бъда кум на сватбата ти, защото не искам да ми тежиш на съвестта през остатъка от живота ми, и знаей, че така ще бъде най-добре за теб. Но да бъдем приятели — не. Нищо не ни свързва и така е по-добре.

Три дни след сватбата ще забравиш за мен. Нямам намерение да ви досаждам с присъствието си, да играя ролята на семейния приятел и да стана кръстник на децата ви... Не, благодаря, Франси.

— Деца! — Ахна тя и се изчерви.

— Да, деца — повтори Кит. — Тони положително изгаря от желание, да постави началото на династия и без съмнение очаква това да се случи скоро.

Беше обмислил всичко, за разлика от нея, която засега се питаше как ще издържи сватбата.

Франси се върна към настоящето, като се опитваше да си спомни за какво бе дошла да го помоли, но преди да започне, вратата се отвори.

Тя се огледа раздразнена от прекъсването. Надяваше се, че който и да е новодошлият, ще разбере, че е излишен.

С облекчение разпозна тъмнокосото момиче на прага. Беше Джаки, облечена в тъмножълта рокля, очевидно убедена, че само мургава жена може да си позволи този цвят. Франси се канеше тактично да я помоли да ги остави насаме, но преди да изрече каквото и да било, приятелката ѝ влезе в стаята и очите ѝ светнаха, като видя Кит.

— Някой ми каза, че си тук! — възкликна тя.

— Джаки, радвам се да те видя.

Франси примигна, доловила топлата нотка в гласа му. Очите ѝ се разшириха от учудване, когато го видя да прегръща Джаки, а сетне да възкликва:

— Ела и ме спаси от тормоза на Франси!

Все още в прегръдката му, приятелката ѝ я погледна победоносно. „Може би имаш Тони — казваха очите ѝ, — и всички знаем колко богат и влиятелен е той, но този мъж, който без съмнение е най-привлекателният сред гостите, е мой.“ После изрече:

— Здравей, скъпа. Наистина ли тормозиш моето момче?

Думите ѝ сякаш избухнаха в главата на младата жена; едновременно с това имаше и чувството, че някой я е ударил в слънчевия сплит. Кит и Джаки... всъщност това бе най-естественото нещо на света.

— Стига ти толкова, мили.

Джаки собственически му отне бутилката. Сякаш демонстрираше, че той ѝ принадлежи, и Франси се изчерви, осъзнала, че се взира в тях. Сърцето ѝ се сви и я побиха тръпки. След миг промълви:

— Ще ви оставя, трябва да намеря Тони. — Устните ѝ се бяха вкочанили и едвам ги движеше.

— Да, няма да те задържаме. — Тя се почувства унижена, забелязала колко лесно Кит се разделя с нея. — Бъдещият ти съпруг ще се разтревожи, ако не може да те открие. А аз имам работа с тази млада дама. — И пренебрегвайки Франси, сякаш не съществува, Кит се наведе и целуна Джаки.

Младата жена се измъкна на пръсти, но едва ли трябваше да се притеснява. Кит и приятелката ѝ бяха толкова погълнати един от друг, че едва ли щяха да забележат отсъствието ѝ.

Когато затвори вратата, тя се облегна на нея, тъй като краката ѝ се огъваха и ушите ѝ пищяха. Каза си, че не бива да припада, и се опита да се овладее, но не можеше да прогони от съзнанието си токущо видяното... Кит, целуващ Джаки, която е обвила ръце около шията му.

11.

Къщата изведнъж утихна. Фризьорът беше поставил последната фиба в повдигнатите коси на Франси и бе прикрепил венеца от бели рози.

Първата лимузина с Ема и Сара — племенничките ѝ, и сестра ѝ Кейт, бе потеглила към църквата.

Тя си спомни колко възбудени бяха децата. „Сватба, пътуване до Лондон, а довечера ще отседнем в хотел — информираха я те с широко отворени очи, — така че мама и татко да отидат на театър.“

Двете момиченца искаха да бъдат прекрасни шаферки. Внимателно повдигаха червените си поли и показваха белите си памучни чорапи и червени обувки, с които особено се гордееха. Майка им се бе погрижила за кошничките, пълни с бели и червени рози, които те щяха да носят. Каза, че ще им ги даде в църквата, когато се опитваше да оправи венчето на Сара, което вече се бе наклонило застрашително над едното ѝ око.

Преди да тръгне, Кейт прегърна Франси за секунда.

— Добре ли си? — попита я тя, като очите ѝ загрижено се взираха в бледото лице на сестра ѝ.

— Не приличам на младоженка, нали? — Франси се опита да се усмихне.

— Вярно е — отговори Кейт честно. — Миличка, знаеш, че не си задължена да го направиш. Дори и сега можем да отменим сватбата.

„Не, не можем — искаше да изкрещи. — Хваната съм в капан, но не мога да ти обясня подробностите!“ Как би могла да разкаже на сестра си, че всеки път, щом затвори очи, вижда как Кит целува Джаки. Как би могла да обясни болката в сърцето си и нервността си?

Мразеше го заради това, което ѝ бе сторил; мразеше и Джаки. Запита се какво ли е мислел той тази сутрин. Дали се е чувствал нещастен като нея? Едва ли, защото сигурно току-що бе напуснал леглото на другата жена. Внезапна остра болка прониза сърцето ѝ. Насили се гласът ѝ да прозвучи уверено и каза:

— Ще се оправя, Кейт, обещавам. А сега тръгвай. Ще се видим в църквата.

Франси се втренчи в образа си в огледалото. Чуваше как на долния етаж зет ѝ Джордж, който щеше да я предаде на младоженеца, си подсвирква, докато се опитва безуспешно да успокои нервите си. В този миг младата жена осъзна, че паниката ѝ е изчезнала и вместо нея в душата ѝ цари странна пустота. Сетне по навик хвърли, един последен поглед в тройното огледало.

Роклята ѝ бе от бяла дантела с висока яка. В горната си част прилепваше около тялото ѝ, а надолу падаше на тежки гънки до земята. Отзад на кръста ѝ имаше голяма фльонга, а полата под нея бе събрана в къс шлейф. Франси изглеждаше висока, стройна и дори царствена, а яката повдигаше брадичката ѝ още по-високо и издължаваше шията ѝ.

Но бялата дантела правеше кожата ѝ още по-бледа, колкото и руж да си слагаше, а устните ѝ бяха опънати. Никога не бе изглеждала толкова зле.

— Прекрасна си, Франси! — възкликна Джордж, докато я наблюдаваше как се спуска по тесните стълби към всекидневната, внимателно придържайки полата си.

— Не е вярно — промърмори през стиснати зъби тя. — Тази рокля изобщо не ми отива, но Тони настояваше...

Тони, който винаги успяваше да наложи своето! Внезапно ѝ хрумна една идея, толкова дръзка, че за миг остана без дъх, после се обърна към зет си:

— Разкопчай ме! Няма време за губене.

— Но Франси... — възпротиви се смутено той.

— Направи го — повтори младата жена, стиснала зъби, като се обърна, така че зет ѝ да достигне копченцата на гърба.

Изгаряща от нетърпение, тя го усещаше как се бори с тях. Джордж, чийто силни и внимателни ръце можеха да помогнат на страдащите животни, сега с треперещи пръсти разкопчаваше роклята, докато Франси със стиснати юмруци го подканяше да побърза.

Най-после той се справи със задачата. Тя съблече роклята, без да я е грижа, че остава по сутиен и бикини.

— Франси, какво, по дяволите, правиш? — възкликна разтревожено Джордж.

— Почакай, само почакай! — задъхано извика тя и се втурна нагоре по стълбата, като взимаше по две стъпала наведнъж.

Когато се озова в стаята, бързо отвори вратата на гардероба. Да, другата рокля беше там, обсипана с розови пъпки и млечнобелият атлаз сякаш грееше в полумрака...

Франси я извади, като сама се подканяше да побърза. Все пак не биваше да изпада в паника — бе свикнала да се преоблича бързо. Нали беше прекарала по-голямата част от живота си, като правеше точно това? Само след броени секунди вече оправяше полата и нагласяваше деколтето.

Готово! Сякаш се бе върнала у дома; почувства как атлазът гали тялото ѝ; представи си, че е в прегръдките на Кит. Вдигна глава и преглътна сълзите, бликнали в очите ѝ при мисълта за него. Принудена бе да се омъжи за Тони, но поне щеше да го направи с роклята, подарена ѝ от Кит.

До слуха ѝ достигаше биенето на камбаните, църквата се извисяваше пред нея, но Франси не чуваше звуците и не виждаше широко отворената врата на черквата. Знаеше, че когато излезе отново, вече ще се нарича мисис Тони Фрийленд.

Улиците на Лондон изглеждаха ярки и слънчеви, хората, които бе видяла през прозореца на колата — весели и безгрижни в разноцветните си летни дрехи.

Сякаш отдалеч дочу възторжените възгласи на тълпата от приятели и познати на тротоара, които я наблюдаваха как излиза от белия ролс-ройс.

— О, не е ли прекрасна — чу ги да казват, но ги мразеше всички. Същият тип хора преди векове са присъствали на екзекуции и тя си ги представи как седят и кимат с одобрение, докато под гилотината се търкалят глави. Потръпна, защото този път щяха да наблюдават нейната екзекуция.

Почти не забеляза и светкавиците на репортерите, както и телевизионните камери — рекламният отдел на Тони си вършеше добре работата.

Мина край тълпата с каменно лице, разкъсвана от противоречиви чувства. Стигна до вратата на черквата, внезапно я лъхна хладен въздух. Не се чуваше нито звук. Камбаните бяха престанали да бият. Гостите бяха застанали в мълчаливо очакване.

Тя не забеляза как очите на сестра ѝ се разшириха от учудване, когато видя, че Франси влиза в църквата с друга рокля. Кейт въпросително погледна към съпруга си, но той само безпомощно поклати глава и вдигна рамене. Като в мъгла младата жена усети как сестра ѝ оправя роклята; след миг Джордж окуражително стисна студената ѝ ръка и малките ѝ племеннички застанаха послушно зад нея.

Сякаш отдалеч чу как засвири органът и внимателно запристъпва по пътеката между редовете.

Когато безкрайният червен килим свърши, тя осъзна, че се намира пред олтара и пред свещеника. Свещите пламтяха сред белите и червените рози. Цветните стъкла хвърляха червени, жълти и сини отблясъци. До олтара я чакаше Тони, а до него стоеше Кит, облечен в елегантен сив костюм.

Сякаш почувствали, че ги наблюдават, двамата се обърнаха едновременно и Франси сведе очи, защото не можеше да понесе как Тони я гледа като негова собственост.

„Просто ще си представям — помисли си тя, — че това не се случва, че е само сън и скоро ще се събудя и ще се намеря в леглото си. Или още по-добре да си въобразявам, че това е само модно ревю и че съм манекенка, която представя булчинска рокля. Ще мина няколко пъти по този червен килим, сетне както обикновено ще съблека роклята и двете с Джаки ще си бъбрим в гримьорната. А когато се преоблека и изляза, Кит ще ме чака в лунната нощ и всичко ще започне отначало... Само че този път няма да бъда такава глупачка... Няма да го отблъсна със студенината си... Няма да отблъсна топлината и любовта, които ми предложи. О, Кит, Кит! Моля те, не позволявай това да се случи... Дай и на двама ни още един шанс... Само ти можеш да го направиш.“

Тя видя как лицето му пребледня още повече, а очите му потъмняха.

Но нищо не можеше да се направи. Бе твърде късно. Нищо не можеше да спре течението, което я носеше напред.

Тя се изправи пред свещеника, благодарна, че Джордж все още я подкрепя. Музиката спря и Тони застана до нея.

Свещеникът държеше молитвеника си отворен на мястото, откъдето трябваше да започне. Изкашля се и поде:

— Скъпи братя и сестри...

Младата жена дълбоко си пое дъх. Това беше краят.

— Франси — гласът на Кит прекъсна проповедта. Внезапно той се озова до нея и повтори името ѝ, сякаш Тони, свещеникът и гостите не съществуваха и единствените хора в църквата бяха те двамата.

Лицето му бе по-бледо от всякога и той беше толкова близо, че тя можеше да го докосне.

— Обичаш ли ме? — прошепна Кит, а сините му очи проблеснаха в полумрака.

— Да. — Не се поколеба. Не можеше да излъже. Не и на такова място.

И това беше самата истина — най-после я беше осъзнала.

— Тогава ще дойдеш ли с мен? — попита Кит напълно сериозно, но същевременно очите му блесяха дръзко, сякаш знаеше, че залага всичко на един зар.

Такъв си бе той — последният от поколения авантюристи, които залагат всичко на едно завъртане на рулетката или на шанса; мъже, които в миналото изследвали джунглите, прекосявали безкрайните степи или плавали около света с кораби, като търгували, играли на комар и търсели късмета си. Беше права, когато си го бе представяла облечен като пират.

Понякога тези смелчаци имали жени до себе си, които страдали и споделяли негодите и успехите им. Тя щеше да бъде една от тях, продължавайки традицията. Изпъна рамене и уверено срещна, погледа му, сетне промълви:

— Да. — И после по-силно, сякаш това бе клетва за вярност: — Да, ще дойда с теб.

Кит отметна глава и щастливо се засмя. Човекът, напуснал „Морска сянка“, давайки ѝ възможност да използва шансовете си, бе изчезнал и на негово място се бе появил онзи Кит, когото беше обикнала.

— Тогава ела. — И той ѝ подаде ръка.

Франси я грабна като спасителна сламка. Смътно усещаше любопитното мълчание на хората наоколо, които сякаш се бяха вкаменили от изненада. Свещеникът стоеше с отворена уста; Джордж не можеше да прикрие усмивката, която грейна на лицето му, като разбра какво става, а Тони изглеждаше блед и потресен, но очите му започнаха да потъмняват от гняв.

Ала младата жена не видя нищо повече, защото Кит я дърпаше все по-бързо по пътеката, докато накрая тя вече тичаше, а хората, които си шушукаха наоколо и се протягаха да видят какво става, като че бяха обгърнати от мъгла.

Минаха покрай един уплашен църковен служител, който тъкмо затваряше вратите на църквата, и се озоваха на улицата. Репортерите не ги очакваха и започнаха да се проклинат, като видяха, че е твърде късно да грабнат фотоапаратите. Питаха се какво ли ще кажат редакторите им, като разберат каква сензация са изпуснали.

Кит и Франси имаха късмет. Едно такси рязко спря пред тях.

— Накъде, шефе? — попита шофьорът с типичното безразличие на лондончанин от крайните квартали, сякаш всеки ден в колата му се качваше по една булка.

Франси се поколеба и нареди на Кит, който я следваше.

— Почакай!

Обърна се към групичката хора, заобиколили входа на църквата. Преди малко ги мразеше, но сега омразата ѝ бе изчезнала. Те просто бяха там, за да ѝ пожелаят късмет.

Избра най-старата и най-уморената възрастна дама и хвърли букета си към нея. Белите рози и орхидеи проблеснаха под слънчевите лъчи. Франси видя как букетът падна на тротоара.

— Заповядайте, госпожо. — Един млад мъж се наведе и го вдигна. — Мисля, че е за вас. — Той подаде букета на възрастната дама, която се изчерви от удоволствие.

— Хайде! — забързано изрече Кит.

Двамата скочиха в таксито.

— Накъде, шефе? — отново попита шофьорът.

Кит, който вече целуваше Франси, за миг откъсна устни от нейните и нареди:

— Просто карай!

12.

Огънят хвърляше отблясъци по белите стени, масивните греди на тавана изглеждаха по-тъмни. Франси седеше на килима, облегнала гръб на коленете на Кит и оглеждаше познатата стая. Фотьойлите със светложълти и розови басмени калъфи бяха, износени и се нуждаеха от поправка, но бяха удобни. Изглеждаха идеални да се свие човек в тях в такава влажна лятна вечер, когато времето е захладняло и дъждът леко ръми. Кит, с полузатворени очи, се бе отпуснал в един от тях и Франси бе сигурна, че и той мисли като нея. „Изглеждаме ли като семейна двойка?“ — помисли си тя. Кит, облечен в тъмносин пуловер, няколко номера по-голям, свободен и разтеглен, приличаше на мъж, който си почива от напрегнатия ден. Тиктакането на стенния часовник се чуваше ясно в тишината, нарушавана само от съскането на пламъците.

Франси мислено благодари на сестра си, че е оставила къщата в такъв безупречен ред. Камината бе почистена, леглата в стаята за гости оправени, а кухнята блестеше от чистота. Само голямата кошница с играчки и двата велосипеда до входната врата, в която замалко не се спънаха, свидетелстваха, че тук живеят и деца. Всичко останало бе в идеален ред.

Наистина ли само преди няколко часа ѝ бе хрумнало да дойдат тук? „Кит сякаш си е у дома“ — помисли си тя, докато го наблюдаваше как се навежда под ниската греда над вратата и ѝ подава чаша вино. Само при по-внимателен оглед се забелязваше, че панталоните му са прекалено дълги и че памучният пуловер явно принадлежи на по-едър мъж.

Франси си каза, че и двамата се нуждаят от мир и спокойствие, както и от време и пространство, за да се отпуснат и да успокоят опънатите си нерви. Емоциите през този ден им стигаха за цял живот.

За известно време се бяха оставили в ръцете на шофьора на таксито, който се бе появил като добър вълшебник точно когато имаха нужда от него.

Влюбените бяха толкова погълнати един от друг, че не се интересуваха накъде пътува таксито. Притискаха се и държаха ръцете си така, сякаш никога не искаха да се разделят!

Накрая Кит трезво отбеляза, че не могат да забравят завинаги околния свят.

— Какво да те правя, Франси? — размишляваше на глас той, допрял устни до косата ѝ. Първото, което беше направил, бе да махне фибите, които придържаха венеца ѝ, да отвори прозореца и да го изхвърли, сякаш изхвърляше завинаги последния спомен за Тони.

— Бих те завел у дома, но като познавам братята от медиите, имам неприятното чувство, че вече са обградили и твоята къща, и моя апартамент. В края на краищата това е сензация, не мислиш ли? „Известен продуцент зарязан пред олтара.“ А последното, което искаме в този момент, е да се срещаме с тях, нали?

Франси потръпна. Не искаше да разделя Кит с никого. Все още не. Знаеше как вестникарите ще си пъхат носовете навсякъде, как прикритите им нападки ще опетнят този прекрасен момент и ще го превърнат в най-обикновена случка. Споменът за бягството от църквата ѝ бе все още твърде пресен и тя не искаше да споделя с непознати невероятния факт, че Кит бе тук, напълно реален, не просто плод на трескавото ѝ въображение.

Внезапно ѝ хрумна разрешение на проблема и тя възкликна:

— Ще отидем в къщата на сестра ми.

— Но семейството няма ли да бъде там? — възпротиви се Кит.
— Искам да бъдем сами.

Франси се изчерви, когато видя какво се крие в погледа му, но след това се съвзе и обясни, че Кейт, Джордж и децата ще прекарат нощта в Лондон. Сетне продължи въодушевено:

— Ще влезем много лесно. Сестра ми винаги оставя резервен ключ, скрит в гаража. Все пак трябва да се преоблечеш. Не можеш вечно да се разхождаш в официален костюм. Все ще ти намеря някаква дреха на Джордж, въпреки че ще ти бъде малко голяма. А аз ще облека някоя рокля на Кейт. — И като видя, че той кима в знак на съгласие, наведе се към шофьора и му обясни в каква посока да кара.

Най-сетне се озоваха в къщата и поканиха на чаша чай новия си приятел. В този момент биха предпочели чая пред най-хубавото шампанско.

Шофьорът на таксито изглеждаше особено доволен от ролята си в драмата и сякаш намираше за съвсем естествено булка в пълна премяна да приготвя и да сервира чай, докато атлазената ѝ рокля се влачи по пода на тясната кухня.

— Нямам търпение да кажа на жената — повтаряше той. — Може дори да го дават, по телевизията довечера. — И отпиваше от чашата си, като клатеше учудено глава.

Франси се качи в спалнята и облече сива памучна пола на Кейт и бяла тениска с дълги ръкави. Докато приглаждаше разрешената си от Кит коса, тя се взря в огледалото. През отворения прозорец проникваше ароматът на английска градина, преди да завали дъжд. Жената в огледалото бе, неузнаваема. Дългата ѝ коса падаше на кичури около лицето, гримът ѝ бе изтрит от целувките на Кит, а очите ѝ блестяха като звезди.

— Да, това си ти — чу се гласът, на любимия ѝ. Беше се качил тихо по стълбите и тя не го усети, докато чу гласа му и ръцете му я прегърнаха.

— Шофьорът си отиде — отговори той на въпросителния ѝ поглед. — Сега сме сами.

От този момент бяха изминали два часа, ала споменът за онова, което се бе случило после, още изпълваше тялото ѝ с топлина. Франси щастливо се протегна и отпи глътка вино. После си каза, че не бива повече да отлага неизбежното обяснение с Кейт.

— Къде отиваш? — попита Кит, когато тя стана от леглото.

— Да се обадя на сестра ми. Трябва вече да са се върнали в хотела.

Гласът на Кейт трепна от уплаха, а след това и от облекчение, като чу по-малката си сестра по телефона.

— Къде си? Добре ли си?

Младата жена накратко ѝ обясни всичко.

— Много разумно, скъпа — спокойно отговори тя.

Тревогата в гласа ѝ намаля, след като Франси я увери, че всичко е наред.

— Но, Франси, този мъж, мисля, че го нарече Кит? Винаги ли прави всичко толкова драматично? Въпреки че аз, както и всяка друга жена, в църквата, не бих имала, нищо против да си разменим местата с

теб. Разбира се, ако не беше Джордж — бързо добави тя. — Добре разбирам защо избяга с него. Много по-свестен е от Тони.

— Какво стана след излизането ни? — любопитства Франси.

— Беше страшно интересно. Тони, свещеникът и Джордж се оттеглиха в рецепцията, след това Тони излезе и обяви, че сватбата няма да се състои, но всички са поканени в хотела на чаша шампанско. Разбира се, Джордж беше много доволен от обратата на събитията. Никога не е харесвал Тони и просто не можеше да прикрие радостта си.

Както и да е, предполагам, че сега гостите са се събрали в хотела, включително и журналистите. Ние, разбира се, не отидохме. Тони и хората му организираха всичко и той наистина използва ситуацията. В момента дава интервю по телевизията и вече успя да спомене филма три пъти!

„Тони е голяма работа — помисли са Франси. — Каквото и да се случи, успява да обърне събитията в своя полза и да извлече печалба. Той винаги оцелява.“

— Какви са планове ти? — попита накрая Кейт.

Младата жена погледна въпросително към Кит.

— Казва, че утре заминаваме за Париж — щастливо обясни тя на сестра си. Париж — звучеше й добре, макар че й бе все едно къде ще отидат — важното бе, че ще бъде с любимия мъж. — Но можете ли да дойдете тук до десет часа? — продължи. — Преди да заминем, бих искала да ви запозная с моя... — За един миг се поколеба за думата. „Приятел“ звучеше толкова старомодно, а „любовник“, въпреки че беше вярно — толкова вулгарно.

— С твоя годеник — прошепна й Кит и я прегърна, после докосна с устни шията й.

— ... Моят годеник — довърши тя.

— Означава ли това, че сме сгодени? — попита, като остави слушалката след поздравленията на Кейт.

— Разбира се — заяви той твърдо и Франси засия от щастие. — Нали не мислиш, че ще те изпусна отново? Ще се оженим колкото е възможно по-скоро. Така че по-добре свиквай с тази мисъл.

— Но, Кит! — Очите й блесяха и той си помисли, че никога не я е виждал толкова красива, облечена във вехта бяла тениска и дълга памучна пола. Бе дори по-красива, отколкото в роклята от атлаз. В

очите ѝ дръзко проблясваха закачливи и съблазнителни пламъчета, които той винаги бе подозирал, че се крият в дълбините им.

— Обърни внимание — нареди тя, като почувства как лицето ѝ поруменява от погледа му, — в случай, че се интересуваш, отговорът на предложението ти е „да“. — И тя му поднесе устните си.

— А утре отиваме в Париж — обяви Кит след продължителната целувка.

— Париж! Какво ще правим там?

— Ще работим, или поне аз ще работя — отговори той.

— Какво? — Тя широко отвори очи от смайване и радост. — Искаш да кажеш, че си си намерил работа?

— Да, Франси. — Той изглеждаше изненадан. — Не знаеше ли? — Когато тя поклати глава, продължи: — Тони не ти ли каза? Е, не е имал причини да го прави. — Погледът му стана още по-нежен. — И ти реши да дойдеш с мен въпреки това? Без да знаеш къде ще те заведе, какво ще правим? Ти, която бе толкова амбициозна, планираше всичко...

— Да — щастливо и малко гордо каза младата жена. — Наистина дойдох, нали? Забравих пресметливостта и постъпих като безгрижна скитница... Но не ми казвай, че жестът ми е бил напразен, че няма да пътуваме, без да знаем какво ще ядем или къде ще спим?... Започвам да мисля, че идеята ми допада.

— Грещиш — прекъсна я той. — Ще се установим като всички останали хора.

Франси не знаеше дали да се радва, или да съжалява. Все пак го помоли да ѝ разкаже за новата си работа. Кит я погледна така, че дъхът ѝ спря, но тя настояваше да чуе подробностите.

— Работата ми ще бъде основно в Париж — започна той. Обясни, че ще работи за списание, чието име ѝ бе добре познато. — Но първо... — той замълча и я притисна по-плътнo до себе си.

— Далечният изток, нали? — попита с лошо предчувствие Франси, като видя стиснатите му устни.

— Да. Как разбра?

— Защото винаги, когато споменеш това име, лицето ти се променя. Разкажи ми — настоя тя, като се опитваше да превъзмогне лошите си предчувствия.

— Франси, трябва да бъдеш смела.

Младата жена почувства как ледена ръка сграбчва сърцето ѝ.

„О, не! — проплака мислено тя. — Знаех си, че е прекалено хубаво, за да е истина.“ Освободи се от ръцете му и се обърна към него, сякаш не искаше да пропусне нито една дума.

— Бях репортер в един местен вестник — започна Кит. — Натъкнахме на доста гореща, но обичайна история — корупция на правителствени служители. Работех с един друг репортер и бяхме готови да публикуваме разкритията си. Тогава получихме предупреждение. Приятелят ми беше пребит почти до смърт, за да ни дадат урок какво ще се случи, ако не престанем да си пъхаме носовете, където не трябва. Когато отидох в издателството, намерих на бюрото си съобщение, че съм уволнен. Но по онова време не подозирах, че ако разровя по-надълбоко, както бях задължен да направя, щях да открия, че и собственикът на вестника е замесен в аферата. Бях безпомощен и най-разумно бе да послушам съвета и да се прибера вкъщи. Но сега — стисна устни той, — имам подкрепата на новите си шефове и те биха искали да се върна и да довърша работата си.

— Връщаш се в Далечния изток? — пребледня тя. — О, не. Кит, може да е опасно!

— Франси, чуй ме. Помолих те да бъдеш смела и ти ще ме послушаш. Ще отсъствам за малко. Първо ще отидем в Париж, ще се ориентирам в новата си работа, след това ще замина, а ти ще се върнеш тук и ще ме чакаш. Когато всичко свърши, ще дойда да те взема.

— Но това е опасно — настояваше тя. — О, не, Кит, мога да те загубя! — Стисна ръцете си, за да ги спре да треперят. Изведнъж стаята ѝ се стори студена, а в сенките сякаш се таеше заплаха. Тя стана, запали лампата и се заразхожда напред-назад, докато осмисляше думите му. Сетне тъжно повтори:

— Страхувам се да не те загубя точно когато те открих. О, не, Кит, би било твърде жестоко!

Очите ѝ се насълзиха, а въображението ѝ рисуваше страшни картини. Кит ще замине и няма да се върне, а тя не можеше да си представи живота без него.

— Франси, погледни ме. Мислиш ли, че ще поема и най-малкия риск, когато знам, че ме чакаш да се върна? О, не, скъпа моя. Ти ми даде всичко, за което да живея.

Франси протегна ръка и докосна лицето му. Пръстите ѝ обходиха тъмните му вежди, спуснаха се надолу към носа му, сякаш беше сляпа и това бе единственият начин да разбере как изглежда любимият. Стигна до устните му, горната — тънка и права, а долната — по-пълна — тя караше строгото му лице да се променя, когато той се усмихнеше. А тогава...

— Не гледай толкова унило, моя любов — засмя се Кит. — Представи си бъдещето, нашето бъдеще. Животът ни в Париж, твоята работа...

— Моята работа? — попита тя, моментално изтръгната от мрачните мисли.

— Да, скъпа, моя. Ще посещаваш художествена школа. Няма да позволя талант като твой да се пропилява. А вечер ще ти преподавам френски — той се усмихна самоуверено, — по най-добрия начин — в леглото!

— Изглежда, че си премислил всичко.

— Разбира се — гласът му издаваше какво е преживял. — Трябваше да има за какво да мечтая през тези ужасни седмици, след като ти си замина.

— Не бих казала, че ти липсваше компания — подразни го тя и очите ѝ дръзко проблеснаха.

Кит се усмихна.

— Имаш предвид Джаки? Една млада дама с хищнически наклонности. — Той се разсмя още по-високо, като забеляза раздражението ѝ.

— Нямаше нужда да я целуваш толкова усърдно — измърмори Франси.

— Чувствам се много виновен. — Тя със задоволство видя, че искрено бе засрамен. — Но ти ме нарани толкова дълбоко, че мислех само как да ти го върна. Не беше много кавалерско, признавам. Но тогава нямах какво да ти предложа. Тони те съблазняваше с роля във филма, кариера в киното.

С един скок Франси се озова до него, хвана го за косата и дръпна главата му назад, така че да вижда очите му.

— Никога повече не казвай това, Кит Ренсъм, никога! Ролята ми във филма беше толкова малка, че вероятно щеше да бъде орязана. А колкото до шеметната ми кариера като кинозвезда, разбирам, че чрез

нея съм искала да компенсирам всичко, което ми липсва, всичко, което ти сега ми даде и което бях достатъчно глупава да мисля, че ще получа от Тони. Но днес ти пое ужасен риск. Какво щеше да стане, ако бях казала „не“?

Кит се засмя и когато тя видя как светнаха очите му, почувства, че страховете ѝ изчезват. Щеше да носи този тежък и студен страх в сърцето си, докато той се върне у дома, в прегръдките ѝ. И знаеше, че така ще бъде всеки път, когато работата му го отдели от нея. Това бе цената, която трябваше да заплати за любовта му.

— Никога не поемам рискове — заяви той. — Не повдигай иронично вежди! Винаги залагам на сигурно и щом те видях, разбрах какво искаш да ми кажеш. Бях сигурен, че Тони никога няма да се съгласи да се омъжиш за него с роклята, която ти подарих. Така че, когато се появи точно като образа, запечатан в паметта ми от първия миг, в който те видях, ми стана ясно, че...

— И след това? — подкани го тя, като се сгуши в прегръдките му като дете, на което разказват любима приказка.

— И след това ме погледна. Очите ти бяха огромни, никога не те бях виждал да молиш, моя горда Франси, но тогава очите ти молеха...

— И какво казваха?

— Вземи ме... обичай ме...

— А ти се подчини — каза щастливо тя.

Кит се наведе да я целуне, но миг преди това прошепна:

— И ще те обичам до края на дните ни.

Издание:

Патриша Ричардс. Протегни ръце към звездите

Американска. Първо издание

ИК „Ведрина“, София, 1995 год.

Редактор: Милко Стоименов

Коректор: Лилия Анастасова

ISBN: 954-404-049-8

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.